

Emeğin Kurtuluşu

Emeğin kurtuluşu insanlığın kurtuluşudur!

ISSN 2822-6534

15 Günlük Devrimci Sınıf Gazetesi

16-31 Ocak 2026

Sayı: 72

Fiyat: 20 TL

Emperyalizm yenilecek!

“Yenilmez görünen, ancak Çin Devrimi’nin büyük önderi Mao’nun da ifade ettiği gibi, aslında kâğıttan bir kaplan kadar kırılgan olan emperyalizmi ve onun savaş ile saldırı politikalarını durdurabilecek tek güç, işçi sınıfının, emekçilerin ve ezilen halkların birleşik mücadelesidir.”

ABD emperyalizminin 2026 yılının daha ilk günlerinde Venezuela’ya saldırarak Devlet Başkanı Maduro ve eşini kaçırmayı, eşine az rastlanır bir haydutluk gösterisi oldu. Sözde yargılanmak üzere apar topar ABD’ye götürülen Maduro, adeta bir savaş ganimeti gibi teşhir edilmeye çalışıldı. Bu aşağılık tutumu, Trump’ın başta Kolombiya ve Küba olmak üzere bir dizi Latin Amerika ülkesini, hatta Grönland üzerinden Danimarka’yı açıkça tehdit etmesi izledi.

Bazen her şeye gücü yeten bir Sezar, bazen de bir televizyon şovmeni edasıyla konuşan Trump, aslında hep aynı mesajı verdi: “*Ya taleplerimize teslim olup boyun eğersiniz ya da savaş aygıtının vahşeti üzerinize yağar.*”

Batılı emperyalizmin diğer şefleri ise günlerce lafı dolandırıp durdu. “Sahibinin sesi” olan Batı medyasında cılız itirazlar dışında kayda değer tek bir tepki bile duyulmadı.

ABD emperyalizminin rakipleri olan Rusya ve Çin saldırıyı kınamakla yetindi. Oysa bu operasyonun, aynı zamanda onların yayılma ve genişleme alanlarını

daraltmayı hedeflediği apaçık ortadaydı.

Saray rejiminin durumu ise daha da içler acısıdır. “Kardeşim Maduro” ile efendisi Trump arasında sıkışıp kalan Erdoğan rejimi, bu gözü dönmüş saldırganlık karşısında doğrudan tek bir cümle dahi kuramadı. AKP sözcüleri bu uşakça tutumu, alışıldık riyakârlıklarıyla, sözde “sorumlu diplomasi”nin gereği olarak sunmaya çalıştı. Zevahiri kurtarmak için söz söylemek yine ortağı Devlet Bahçeli’ye düştü. Bahçeli saldırganlığı kınarken, lafı döndürüp dolaştırıp 15 Temmuz’a, “birlik-beraberlik”, “beka” ve “iç cephenin güçlendirilmesi” tartışmalarına getirdi. Emekçiler bir kez daha, sözde emperyalizmin tehlikeli oyunlarına karşı, gerçekte ise iktidarın kendi bekasını tahkim etmeye dönük bu çağrılara muhatap edildi.

Sanki saldırgan Amerikan emperyalizminin bu topraklardaki en sadık uşakları kendileri değilmiş, ülkenin dört bir yanı Amerikan üsleriyle kuşatılmamış, yıllardır Washington’un çıkarları uğruna en kirli politikalara

taşeronluk yapılmıyormuş gibi sergilenen bu samimiyetsiz çıkış, şimdilik Amerikan emperyalizmi tarafından fazla mesele edilmedi.

Tüm bu yaşananlar, ortaya çıkan tablo, birçok çevre, kurum ve kişi tarafından Amerikan emperyalizminin “karşı konulmaz gücünün” kanıtı olarak sunuldu. Öyle ki, Trump’la birlikte ABD’nin emperyalist sistem içinde kaybettiği ağırlığını yeniden tesis edeceği, bundan sonra Amerika’ya koşulsuz boyun eğmenin hem emperyalist rakipler hem de dünya işçi sınıfı ve emekçileri için tek çıkış yolu olduğu vaazları peş peşe sıralandı. Ortadoğu’da, İran’da ve dünyanın başka coğrafyalarındaki gelişmeler, her şeyin ABD’nin istediği gibi gittiğinin kanıtı olarak gösterildi.

Oysa durum bambaşkadır. Bu gözü dönmüş saldırganlık, özelde Amerikan emperyalizminin, genelde ise bütünlüğü içinde emperyalist-kapitalist sistemin içinde bulunduğu derin krizden, yaşadığı iç çelişki ve çatışmalardan kaynaklanmaktadır. Emperyalist sistem içindeki hegemonyası gerileyen, özellikle Çin’le girdiği

ekonomik ve stratejik rekabette bir türlü istediğini elde edemeyen Amerikan emperyalizmi, çözümünü saldırganlığı tırmandırmakta aramaktadır. Aynı anda birçok düğmeye basarak, birçok coğrafyaya eş zamanlı müdahalelerle, sarsılan hegemonyasını zor yoluyla yeniden kurmaya çalışmaktadır.

Emperyalist güçler arasındaki rekabet ve gerilimlerin kendileri için yol açacağı sonuçlar bir yana, bunun dünya işçi ve emekçileri için anlamı açıktır.

Ya dünyamız ABD’nin başını çektiği emperyalist vahşet ve barbarlıkla kana bulanmaya devam edecektir! Ya da işçiler, emekçiler, yoksul halklar direnişin ve örgütlü mücadelenin yolunu tutarak emperyalist-kapitalist barbarlığa dur diyecektir.

Yenilmez görünen, ancak Çin Devrimi’nin büyük önderi Mao’nun da ifade ettiği gibi, aslında kâğıttan bir kaplan kadar kırılgan olan emperyalizmi ve onun savaş ile saldırı politikalarını durdurabilecek tek güç, işçi sınıfının, emekçilerin ve ezilen halkların birleşik mücadelesidir.

Şimşek'ten sermayeye “yeni müjdelere”... Daha fazla sömürü, daha fazla yağma!

Sarayın Ekonomi Bakanı Mehmet Şimşek, MÜSİAD'ın düzenlediği “2025 Yılı Değerlendirme ve 2026 Yılı Beklentiler” toplantısında konuştu. Kapitalistlere sundukları hizmetleri sıralayan, “ellerinden geleni yaptıklarını” anlatan Şimşek, açıkça şunu söyledi: “Biz sizin daha çok kâr etmenizi istiyoruz!” MÜSİAD kodamanlarına seslenen Şimşek, “Bugüne kadar siz bankaların peşinde koşuyordunuz; artık bankalar sizin peşinizde koşacak. Çünkü hazine olarak biz çekiliyoruz, kaynaklar size akacak” diyerek, sermayeye verdikleri sınırsız desteği pervasızca ilan etti.

İşçi ve emekçilerin emeğine çöken, üretilen tüm zenginlikleri gasp ederek semiren sermayedarlara daha fazlasını vaat eden bu sözler, önümüzdeki dönemin ne anlama

geldiğini de açıkça ortaya koyuyor. Çalışma ve yaşam koşullarını kölelik dönemlerini aratmayacak bir düzeye indiren adımların yeni yılda da süreceği kodamanlara müjdeleniyor. Şimşek, emekçilerden toplanan vergilerle oluşturulan hazinenin bütünüyle sermayenin hizmetine sunulduğunu anlatmakta hiçbir sakınca görmüyor.

Önce görevden alınan, ardından emperyalist merkezlerin de talebiyle yeniden ekonominin başına getirilen Şimşek'in programı, ekonomik ve sosyal yıkımı daha da derinleştirdi. IMF, Dünya Bankası, MÜSİAD ve TÜSİAD tarafından coşkuyla karşılanan bu program, “enflasyonu düşürme” iddiasıyla emek düşmanı saldırıları peş peşe hayata geçirdi. İşçi ve emekçiler için açlık, yoksulluk ve sefalet anlamına

gelen bu politikalar “kararlılıkla” uygulandı. Sermaye kodamanları ise teşvikler, vergi afları ve kaynak transferleriyle ihya edildi. Bugün ise çok daha ağır saldırıların sinyali veriliyor.

Kapitalistler ve onların hizmetindeki iktidar, pervasızlıkta kendilerinden öncekileri çoktan geride bırakmışlardır. İşçi ve emekçilerin yaşadığı tablo son derece ağırken, böylesine küstah açıklamaları rahatlıkla yapabilmelerinin nedeni ise, karşılarında henüz güçlü ve örgütlü bir tepkinin yükselmemesidir. İşçi ve emekçiler, ekonomik krizin faturasını ödemeyi reddetmeli, sosyal yıkım programlarına karşı birleşik örgütlü mücadeleyi büyütmelidir.

Emeğin Kurtuluşu

insanlığın kurtuluşudur!

emeginkurtulusu.net

emeginkurtulus

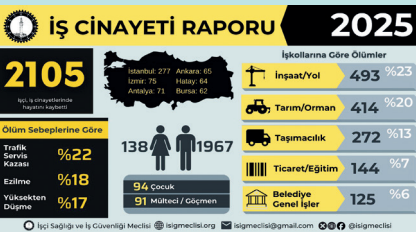
0 506 597 1917

Adres:
Yukarı Mah. Yankı Sok.
Bayram Apt. No:9/2
KARTAL / İSTANBUL

e-mail:
kurtulusuemegin@gmail.com

Emeğin Kurtuluşu Sayı: 0072 *
Fiyatı: 20 ₺ * 16-31 Ocak 2026 *
Sahibi ve S. Yazı İşleri Md.: Kardelen Yoğungan *
Yayın Türü: Siyasi - Türkçe - haftalık - yaygın süreli *
EMEĞİN KURTULUŞU Basım Yayın Ltd. Şti. *
Yukan Mah. Yankı Sok. Bayram Apt. No:9/2
Kartal / İstanbul
Tel: 0 (506) 597 1917 *
Baskı: Arslan Güneşdoğu Gazetecilik Matbaacılık ve
Kağıtçılık A.Ş. * Osmangazi Mah. 3143. Sok. No: 6/2
Esenyurt / İstanbul * Tel: 0 535 977 07 92

Bu düzen öldürüyor!

Kan emici sermayedarlar, kâr oranlarını yükselterek kasalarını doldurmak için işçi ve emekçileri en ağır koşullarda çalışmaya zorluyorlar. Bugün esnek, güvencesiz ve taşeron çalışma alabildiğine yaygınlaşmıştır. Bu sömürü biçimleri yalnızca fiilen değil, yasalar eliyle de güvence altına alınmıştır. Bu sayede azgınlaşan sömürüye, yaygınlaşan iş cinayetleri eşlik etmektedir.

İşçi ve emekçilerin insanlık dışı koşullarda çalıştırılmasının

sonucu olarak, ortalama her altı buçuk dakikada bir iş kazası yaşanmaktadır. Bu kazaların temel nedeni açıktır: Sermayedarlar alınması gereken önlemleri “gereksiz” ya da “ekstra maliyet” olarak görmekte, gerekli tedbirleri almamaktadır. Bunun bedelini ise her ay yüzlerce işçi canıyla ödemektedir.

İşçi Sağlığı ve İş Güvenliği Meclisi'nin (İSİG) açıkladığı 2025 yılı iş cinayetleri raporu bu gerçeği bir kez daha gözler önüne sermiştir. Rapora göre, 2025 yılında en az 2.105 işçi iş cinayetlerinde yaşamını yitirmiştir. İş cinayetlerinin en yoğun yaşandığı sektörler inşaat, tarım ve taşımacılık olmuştur. Bu üç iş kolunda bir yıl içinde

tespit edilebilen iş cinayeti sayısı 1.179'dur. Sanayi sektöründe 691, hizmet sektöründe ise 478 işçi hayatını kaybetmiştir.

Son yıllarda yayımlanan raporlar incelendiğinde, iş cinayetlerinin her yıl artarak sürdüğü açıkça görülmektedir. Bunun temel nedenlerinden biri, ülkede uygulanan neoliberal politikalarla birlikte esnek, güvencesiz ve taşeron çalışmanın yaygınlaştırılmasıdır. Uzun çalışma saatleriyle birleşen bu sömürü düzeni, işçi ve emekçileri hiçbir önlemin alınmadığı, ölümüne çalışılan koşullara mahkûm etmektedir. Bu düzende işçi yaşamı adeta sudan ucuzdur.

Kapitalistlerin işçiye bakışı nettir:

“Ölürse ölsün, yerine yenisini alırım”! Sermaye sınıfı, devletten ve yasaların korumasından aldığı güçle hareket etmekte, her türlü hak gaspını ve ağır çalışma koşullarını olağanlaştırmaya çalışmaktadır.

Ancak iş cinayetlerinde ölmek kader değildir. Her şeyin kâra endekslendiği, emekçinin yaşamının hiçe sayıldığı sömürü düzeninin sonucudur.

Bizler birer sayı değiliz. İstatistiklerde yalnızca rakam olarak yer almamak için yaşamımıza ve geleceğimize sahip çıkmak zorundayız. Bunun yolu ise örgütlenmekten, birleşmekten ve bu sömürü düzenine karşı mücadeleyi büyütmekten geçiyor.

“İç cephe” kimin cephesi?

Bir süredir sermaye partileri “iç cephe” söylemini dillerinden düşürmüyor. AKP-MHP ikilisi, CHP ve diğer düzen partileri, içeride ve dışarıda yaşanan hemen her gelişme karşısında bu söylemin propagandasını yapıyor.

ABD emperyalizminin haydutça gerçekleştirdiği son Venezuela saldırısının ardından bu tartışma çok daha belirgin bir biçimde öne çıkarılıyor. Topluma farklı kanallardan “iç cephenin sağlamaştırılması” ihtiyacı telkin ediliyor. İktidardakiler icraatlarını bu söylemle gerekçelendirirken, muhalefettekiler de eleştirilerini aynı eksende kuruyor.

Peki kimle ve kime karşı “iç cephe”nin güçlendirilmesi öneriliyor?

Emperyalist-kapitalist dünyanın yaşadığı bunalımlar derinleşiyor. Savaş ve saldırganlık, özellikle Ortadoğu’da güncel ve yıkıcı bir karakter kazanmış durumda. Emperyalistler arası kızıışan rekabet ve hegemonya mücadelesi, dünyayı bir kez daha adım adım yıkıcı bir savaşa sürüklüyor. Bu tablo, insanlık açısından büyük bir tehdit anlamına geliyor.

Bu tehdit herkesin gözleri önünde. Venezuela saldırısı ve Maduro’nun hiçbir kural tanınmadan gerçekleştirilen bir operasyonla kaçırılması, ABD emperyalizminin pervasızlığının açık bir göstergesi. Eğer “iç cephe” bu saldırganlığa karşı öneriliyorsa, işaret edilen emperyalizme karşı mücadele ise, bu mücadele kapitalizme ve karşı mücadeleden bağımsız ve

ayrı düşünülemez. Dolayısıyla kapitalist sisteme karşı olmayan, emperyalizmin bu ülkedeki dayanağı olan sermaye düzenini hedef almayan hiçbir tutum, işçi ve emekçilerin tutumu olamaz. İktidardaki ya da muhalefetteki partilerin “iç cephe” ve “ulusal çıkarlar” söylemi, sömürü düzeninin ve arkasındaki kirli-kanlı ilişkilerin üzerini örten boş bir propagandanın ibarettir. Onların “beka” dedikleri şey, ait oldukları kapitalist düzenin bekasıdır.

İşçi ve emekçiler ile kapitalistlerin aynı safta yer aldığı bir “cephe” düşünülemez.

İşçi sınıfı, emperyalist-kapitalist düzen karşısında sömürüye, baskıya, savaşa ve saldırganlığa karşı mücadelenin tarafında yer almalıdır. İşçi sınıfı, enternasyonal dayanışmasını ve mücadelesini güçlendirmeli, emperyalistlere ve onların yerli işbirlikçilerine karşı bağımsız, devrimci cephesini kurabilmelidir. Emperyalist dünyanın bir parçası olan Türkiye’de, kapitalist sömürü düzenini yöneten ya da yönetmeye aday olanların “ulusal çıkarlar” söylemi, bir safsata olmanın ötesinde hiçbir anlam taşımamaktadır.

Eğer bir cepheaden söz edilecekse, bu cephenin bir tarafında işçi ve emekçiler, karşı tarafında ise bu sömürü düzeninin tüm kurumları ve partileri vardır. Gerçek anlamda bir “iç cephe”yi güçlendirmek, yalnızca emperyalistlere karşı değil, aynı zamanda onların hizmetindeki yerli işbirlikçilere karşı da mücadele etmekle mümkündür.

İşçilerin birliği, halkların kardeşliği için!

AKP iktidarı tarafından desteklenen HTŞ yönetimi, geçtiğimiz hafta Halep’te Kürtlerin yaşadığı Şeyh Maksud ve Eşrefiye mahallelerine yönelik kapsamlı bir operasyon gerçekleştirdi. Bu saldırılarda onlarca kişi yaşamını yitirdi, yüzlerce insan yaralandı, on binlercesi yerlerinden edildi. Suriye’de iktidara taşınan IŞİD artığı HTŞ çetesi ile İsrail arasında, ABD’nin girişimi ve garantörlüğüyle varılan anlaşmanın hemen ardından bu saldırıların gerçekleşmesi dikkat çekti.

Ortadoğu’da kurulmaya çalışılan yeni dengede bir yandan İsrail Suriye topraklarını fiilen işgal etmektedir. Öte yandan bölgenin en çok acı çeken halklarından biri olan Kürtler, Şam’daki gerici rejime zorla boyun eğdirilmeye çalışılmaktadır. Kürt halkının bugüne kadar elde ettiği tüm kazanımlar gasp edilmek istenmektedir. Tüm bunların sonucu, bölge halkları için daha fazla kan, gözyaşı, çatışma ve katliam olacaktır.

Farklı etnik ve dinsel kimliklerin birlikte yaşadığı bu coğrafyada, son bir yıl içinde Aleviler, Dürziler ve Hristiyanlar hedef alındılar. Bugün ise saldırıların merkezine Kürtler yerleştirilmiş durumda.

SDG’nin ABD ile sürdürdüğü müttefiklik ilişkisine rağmen bu saldırılar gerçekleşmiştir. Bu şaşırtıcı değildir. Zira ABD ve İsrail açısından önemli olan kendi sefil çıkarlarıdır. Bu saldırı, ABD-İsrail ikilisinin çıkarları gerektirdiğinde, müttefiklerini de kolayca gözden çıkarabildiğini ortaya koymuştur. Emperyalizme bel bağlamanın sonuçsuzluğu bir kez daha gözler önüne serilmiştir.

Bu saldırılarda Türkiye’deki saray rejimi de aktif bir rol oynamaktadır. Bir yandan büyük bir ikiyüzlülükle Türk-Kürt kardeşliğinden söz edilmekte, “süreç” söylemleriyle kitleler oyalanmaktadır. Öte yandan ise HTŞ’nin hamiliği üstlenilerek bölgedeki çatışma körüklenmekte, HTŞ’ye askerî ve lojistik destek sunulmaktadır. Bu tutum, AKP’nin barış değil savaş siyaseti yürüttüğünün yeni bir göstergesidir.

Ortaya çıkan tablo nettir: Ortadoğu’da emperyalizmin kirli politikaları doğrultusunda, AKP iktidarının da parçası olduğu kirli

ve kanlı bir oyun sahnelenmektedir. Bölge halkları bilinçli bir biçimde birbirine düşürülmekte, IŞİD artığı barbar çeteler kullanılarak katliamların önü açılmaktadır.

Bu nedenle şu gerçeğin altı özellikle çizilmelidir: Suriye’de yaşananlara “HTŞ-SDG çatışması” olarak bakmak yanıltıcıdır. Yaşananlar, emperyalistlerin Ortadoğu’da kendi hegemonyalarını pekiştirmek uğruna bölgeyi bir kan gölüne çevirmesidir. Bunun bedelini ise Alevisiyle, Dürzisiyle, Kürdüyle, Süryanisiyle, Ezîdîsiyle ve Türkmeniyle bölgenin yoksul emekçi halkları ağır bir biçimde ödemektedir.

Dışarıda HTŞ’ye tam destek veren AKP, içeride de yoğun bir şoven propaganda yürütmektedir. “Terör” ve “beka” söylemleriyle emekçilerin bilinci bulandırılmakta, Kürt halkına yönelik düşmanlık körüklenmektedir. Türkiye işçi sınıfı, bu barbar saldırıların dolaylı destekçisi haline getirilmeye çalışılmaktadır.

Bu saldırganlığa sessiz kalmak, dolaylı ya da dolaysız destek vermek, bölge halklarına yönelik vahşeti meşrulaştırmakla kalmayacak, Türk ve Kürt emekçiler arasındaki güvensizliği de derinleştirecektir. Saray rejiminin saldırgan politikalarının ekonomik ve sosyal faturasını işçi sınıfının sırtına yükleyecektir.

Dolayısıyla Türkiye işçi sınıfı ve emekçilerinin görevi açıktır. HTŞ saldırılarına ve saray rejiminin bu saldırılara verdiği desteğe karşı çıkmaktır. Emperyalizmin ve siyonizmin Ortadoğu politikalarına karşı net ve ikirciksiz bir tutum almaktır.

Ortadoğu halkları kendi kaderlerini kendileri tayin etmelidir. IŞİD artığı HTŞ’ye yapılan tüm yardımlar derhal kesilmelidir. ABD emperyalizminin güdümünde, sermaye sınıfının çıkarları ve iktidarın gerici ideolojisi doğrultusunda yürütülen saldırgan dış politikaya dur denilmelidir.

Bu yönde atılacak her adım, başta Kürtler ve Türkler olmak üzere bölge halkları arasındaki birlik ve kardeşliği güçlendirecek, işçi ve emekçilerin ortak mücadelesinin önünü açacaktır. Ortadoğu’ya barış ancak “işçilerin birliği halkların kardeşliği” ile gelecektir.

2021 Tüm Emekli-Sen Mersin Şube Başkanı Hüseyin Kurt ile konuştuk...

“Mücadele edenler kazanacaktır!”

AKP iktidarı işçilere, emekçilere ve emeklilere sefalet ücretleri dayatmakla kalmadı; son olarak gelen tepkiler üzerine emekli maaşlarına sadaka niyetine ek bir zam teklif ederek adeta dalga geçti. AKP iktidarının emeklilere dönük izlediği politikalar hakkında ne düşünüyorsunuz?

AKP iktidarı işbaşına geldiğinde, neoliberal IMF’ci Kemal Derviş programı uygulanıyordu. İktidar, IMF programından çıktığını iddia etti ve sözde işçiyi, köylüyü, emekliyi enflasyona ezdirmeyecek, insanlar arasındaki gelir adaletsizliğini ortadan kaldıracaktı. Tahmin edilebileceği gibi uygulama böyle olmadı. Uyguladıkları

IMF’siz IMF programı ile bizler fakirleşirken, bir avuç sermayedar daha da zenginleşti.

2026 bütçesinde bizlere ayrılan pay düşerken, faiz lobisine ayrılan pay daha da artırıldı. En düşük emekliye vereceklerini söyledikleri 20 bin TL ücret, açlık sınırı olan 31 bin TL’nin üçte ikisidir. Bu bir algı oyunudur. Kabul etmek mümkün değildir. Emekliyi açlık sınırı altında, sefalet içinde yaşamaya mahkûm etmektedir.

Sefalet dayatması karşısında gerek farklı emekli sendikaları gerekse 2021 Tüm Emekli-Sen ve sizin şubeniz eylemler gerçekleştiriyor. Sendikanızın ve şubenizin eylem planları

hakkında bilgi verebilir misiniz?

Sendikamızın eylem stratejisi iki temel üzerinde yürütülmektedir. Birincisi, bulunduğumuz tüm yerelerde aynı gün ve saatlerde alanlara çıkıp sesimizi yükseltmek ve taleplerimizi duyurmaya çalışmaktır. Örneğin bu yıl 5 Ocak’ta TÜİK’in enflasyon rakamlarını açıkladığı gün yaptığımız eylem gibi...

İkincisi ise farklı şubelerimizin belirli aralık ve periyotlarla yapacağı sokak çalışmaları, tepkisel basın açıklamaları, oturma eylemleri ve yürüyüşler gerçekleştirmesidir. Yani bir şube bugün bir çalışma yapıyorsa, belirli bir süre sonra başka bir şube aynı eylemi gerçekleştirmektedir.

Mersin Şube olarak hedefimiz, ilk günden bu yana kentimizde ulaşılmadık emekli kalmayana kadar çalışmalarımızı genişleterek sürdürmektir. Bu nedenle hava koşulları ve yerelimizin durumuna göre, her ay tüm merkez ilçeleri kapsayacak şekilde belirlediğimiz alanlarda sokaklarda stant kurarak imza çalışmaları ve ajitasyon konuşmaları yapıyor, emekli arkadaşlarımızı örgütlülüğe davet

ediyoruz. Bu konuda başarılı da oluyoruz.

Kahvehane ve ev toplantıları yaparak mahalle komisyonlarını kurmayı amaçlıyoruz. Sendikamızda, sendikal bakış, emekli hareketi, sınıf ve sendikal anlayışlar üzerine her hafta düzenli eğitim ve söyleşiler yaparak bilgilerimizi tazeliyoruz. Kurduğumuz emekli halk türkülerini korosu ile de haftada bir gün müzik çalışması yapmaktayız.

Sermaye iktidarının emekçilere ve emeklilere dönük bu saldırılarını püskürtmek için ne yapmak gerekir sizce?

Sermaye sınıfı, uygulamak istediklerini hayata geçiriyor. Bizler ise dayatılan sefaletle karşı mücadeleimiz parçalı olduğu için zayıf kalıyoruz. Eylemlerde haykırdığımız “Yer yerinden oynar, işçiler birlik olsa” sloganının içinde hem çare hem de çözüm yatmaktadır. Sermaye sınıfı ve onun iktidarının karşısına, işçi sınıfı önderliğinde tek vücut olarak, bilimsel sosyalizmle buluşarak çıktığında mücadele edenler kazanacaktır.

“Teknik arıza” değil sistem bozuk!

AKP iktidarı yıllardır her fırsatta “hizmet”, “yatırım” ve “büyüme” söylemleriyle övünüyor. Yol yaptığını, köprü kurduğunu, çağ atlattığını iddia ediyor. Öyle ki, Avrupa bile bizi kısıkanıyor! Ancak iş, temel kamu hizmetlerine gelince, özellikle de bir kriz anında, bu övünç tablosu hızla dağılıyor. Hatay’da yaşanan elektrik kesintileri bunun en çarpıcı örneklerinden biri.

6 Şubat depreminin üzerinden üç yıl geçti. Bu süre zarfında Hatay’da ve depremten etkilenen diğer illerde yaşayan emekçiler için kalıcı ve insani bir iyileştirme yapılmadı. Konteyner kentlerde yaşamaya mahkûm edilen depremzedeler hâlâ en temel

ihtiyaçlardan biri olan elektriğe düzenli ve güvenli biçimde erişemiyor. Oysa iktidar, “Bir yıl içinde herkes sıcak yuvasına kavuşacak!” vaadiyle meydan meydan dolaşıyordu. Bugün geline yerde “sıcak yuva” vaadi boşa çıktı; yerini çamurlu sokaklar, su ve elektrik kesintileri, güvencesizlik ve terk edilmişlik aldı. Binlerce aile yazın kavrurucu sıcakta, kışın dondurucu soğukta sağlıksız koşullarda yaşamaya zorlandı. Eğitim ve sağlık hizmetlerine erişim büyük ölçüde aksadı.

Geçtiğimiz hafta Hatay’da günler boyunca elektrik kesintisi yaşandı. Kesintiler “teknik bir aksaklık” olarak geçiştirildi. Oysa, kış

şartlarında, soğukta, karanlıkta yaşamaya mahkûm edilen insanlar için bu sadece bir “teknik aksaklık” değil, açık bir alt yapı yetersizliği ve yönetim başarısızlığıdır. Elektrik kesintisi demek zorlu kış aylarında ısınamamak, iletişim çağında haber alamamak, hastaların risk altında olması demektir.

Sömürüye, rant ve talana dayalı bu sistem, krizleri, ihmalleri ve felaketleri kaçınılmaz olarak üretmektedir. Her şeyi metalaştırmakta, en temel ihtiyaçları bile kâr alanına çevirmektedir. Konteyner kentlerde yaşayan depremzedelere binlerce liralık faturalar kesilirken, vergi toplamada hiçbir aksaklık yaşanmamaktadır. Konu halka

hizmet olduğunda ise her türlü bahane devreye sokulmaktadır.

Ortaya çıkan tablo, bu düzenin ve onu yönetenlerin gerçek yüzünü ortaya sermektedir. Bedelini ise işçiler, emekçiler ve yoksullar ödemektedir. Bu nedenle yaşananlar ne bir rastlantıdır ne de basit bir “teknik aksaklık”... Sorun yapısalıdır. Sorunun kaynağı bu sömürü düzeninin bizzat kendisidir.

MESS Grup TİS'te grev aşaması...

150 bin metal işçisini kapsayan ve MESS Grup TİS olarak bilinen sözleşme sürecinde, adım adım grev aşamasına gelmiş bulunuyor. Arabuluculuk sürecinin ardından MESS iki kez daha teklif sundu. Görüşmeler sırasında ilk altı ay için sunduğu yüzde 10'luk teklifi önce yüzde 15'e, en son da yüzde 18'e (yüzde 10,5 + seyyanen 17,3 TL) çıkardı. Ancak bu teklifin de açık bir sefalet dayatması olduğu ortadadır. MESS, pazarlığı bilinçli biçimde düşüktüğüden açarak süreci uzatmakta, metal işçilerine ölümü gösterip sıtmaya razı etmeye çalışmaktadır.

Sefalet dayatmasının yanı sıra MESS, kölece çalışma koşullarını daha da ağırlaştırmak için yeni saldırılarını sürdürmektedir. MESS; sözleşmenin üç yıllık olmasını, ikramiyelerin çalışılan gün sayısına göre verilmesini, deneme süresinin dört aya çıkarılmasını, telafi ve denkleştirme uygulamalarının yaygınlaştırılmasını, beş gün ve üzeri raporlarda ücretin tamamının sermaye tarafından ödenmesi uygulamasının kaldırılmasını istemektedir.

Bu sefalet ve kölelik dayatmalarına karşı Türk Metal göstermelik eylemlerle metal işçilerini oyalamakta ve fiilen MESS'le ortak hareket etmektedir. Yemekhanede çatal-kaşık vurma, üç dakikalık donma eylemleri ve "Sahte Mutluluk" maskeleriyle yapılan gösteriler, süreci geçiştirme ve işçilerin öfkelerini soğurma çabasından başka bir anlam taşımamaktadır.

Birleşik Metal-İş Sendikası ise her hafta bir saatlik üretimi durdurma ve fazla mesaiye kalmama eylemlerini sürdürmektedir. Ancak geline aşamada bu eylemlerin de yetersiz olduğu açıktır. Gerçekten üretime dokunacak, sermayeyi zorlayacak eylemlere geçilmesi gerekmektedir.

MESS ile yapılan görüşmelerden ve masa başı çözümlerden medet ummak, bu koşullarda açık bir saflık olacaktır.

Metal işçilerinin yapması gereken, MESS'in bir sonraki teklifinin ne olacağını ya da sözleşmenin nasıl imzalanacağını tahmin etmeye çalışmak değil, sonucu kendi elleriyle belirlemek için harekete geçmektir.

Bizler ne onların kölesiyiz ne de bu sözleşme sürecinin figüranlarıyız.

Hızla grev kararları alınmalı, fabrikalarda grev komiteleri kurulmalı, grev eğitimlerine başlanmalıdır. Bu hazırlık, yalnızca yasal sürecin işçilere anlatılmasıyla sınırlı kalmamalı, MESS'in dayatmalarına ve AKP-MHP iktidarının grev yasalarına karşı nasıl mücadele edileceğinin planlandığı, örgütlü bir hazırlık olmalıdır. Metal işçileri, fiili-meşru mücadele hattıyla, kazanana kadar grev perspektifiyle kavgaya hazırlanmalıdır. Grev yasaklarını tanımama tutumu, metal işçilerinin tamamında bilinçli bir hatta dönüştürülmelidir.

Böylesi bir hazırlık yapılmadan MESS dayatmaları püskürtülemez.

"Uluslararası hukuk" kimi korur?

Venezuela'da yaşananlar, "uluslararası hukuk"un gerçek niteliğini bir kez daha bütün çıplaklığıyla tüm dünyanın gözleri önüne serdi. Bu gözü dönmüş saldırganlığın ardından, çeşitli uluslararası kuruluşlardan ve devletlerden, kısıp ve isteksiz seslerle de olsa, "uluslararası hukuka saygı" çağrıları yükseldi.

Oysa bu çağrıları yapanların, başta Filistin olmak üzere dünyanın dört bir yanında insanlık değerlerinin ve en temel hukuksal kuralların uzun zamandır ayaklar altına alındığından haberdar olmamaları mümkün değildir. Dolayısıyla bu çağrılar derin bir ikiyüzlülüğün ürünüdür. Bu çağrıları yapanlar da çok iyi bilmektedir ki, emperyalist saldırganlık söz konusu olduğunda, "uluslararası hukuk" ya suskunluğa gömülmekte ya da doğrudan saldırının meşrulaştırılmasının aracı haline getirilmektedir.

Egemen ideolojinin iddia ettiğinin aksine, "uluslararası hukuk", ulusların egemenliğini, barışı ve eşitliği koruyan sınıflar üstü tarafsız bir mekanizma değildir. Aksine, esas olarak emperyalist-kapitalist düzenin ihtiyaçlarına göre şekillenmiştir. Bu hukuk düzeni içerisinde işçi sınıfı ve emekçiler lehine elde edilmiş her kazanım, egemenlerin "lütü" değil, emekçilerin uzun ve zorlu mücadelelerinin sonucudur.

Hukuk, sınıflar arasındaki mücadelenin bir ürünü olmakla birlikte, son tahlilde iktidardaki sınıfın çıkarlarına hizmet eder. Nasıl ki ulusal hukuk burjuvazinin mülkiyetini ve siyasal egemenliğini güvence altına alıyorsa, uluslararası hukuk da emperyalist sermayenin dünya ölçeğindeki çıkarlarını korur. Anayasada yazmasına rağmen bir ülkedeki tüm yurttaşların eşit olduğu iddiası nasıl koca bir yalansa, uluslararası hukukta devletler arası eşitlik söylemi de aynı ölçüde bir yanılsamadır. Bu söylem, emperyalist ülkeler ile onlara göbekten bağımlı devletler arasındaki ekonomik, askeri ve siyasal bağımlılık ve sömürü

ilişkilerini perdelemenin ideolojik aracıdır.

"Uluslararası hukuk" kurumlarının gelişimi bu sınıfsal karakteri açıkça doğrular. Bu kurumların çoğu emperyalizmin saldırganlığını sınırlamak ya da haydutluğunu engellemek için değil, büyük kapitalist güçler arasındaki paylaşımı, rekabeti ve uzlaşmaları düzenlemek amacıyla oluşturulmuştur. Dünya pazarlarının ve enerji kaynaklarının paylaşımı tamamlandığında, hukuk bu paylaşımın korunmasının bir aracı haline gelmiştir. Ancak bu denge bozulduğunda, emperyalist hegemonya mücadelesi sertleştiğinde, "hukuk" gerçek güç ilişkilerini örtmeye çalışan bir kabuktan ibaret kalır. Etkisini yitirir ve yerini çıplak zor alır. Bu, sistemin doğasından kaynaklanan bir durumdur.

Tüm çelişki ve çatışmalara rağmen emperyalist devletler arasındaki bazı anlaşmazlıklar zaman zaman "hukuk" zemininde çözülebilir. Ancak işçi sınıfının, emekçilerin ve ezilen halkların çıkarları bu denklemin her zaman dışında tutulur. Venezuela örneği, emperyalist sistemin gerçek yüzünü bir kez daha gözler önüne sermiştir. Maduro'nun New York sokaklarında adeta bir savaş ganimeti gibi teşhir edilmesi bile, "uluslararası hukuk"un sınırlarını göstermeye fazlasıyla yeterlidir.

Sonuç olarak "uluslararası hukuk" emperyalistlerin haydutluğunu durdurmaz, en fazla onların kendi iç çelişki ve çatışmalarını yönetmeye yarar. Bu nedenle ezilen halklar, işçi sınıfı ve emekçiler için gerçek güvence hukuki metinler değil, kendi güçleri ve örgütlülükleridir. Dizginlerinden boşanan emperyalist barbarlık karşısında işçi sınıfı, kendi tarihsel gücüne güvenmek zorundadır. Emperyalizme karşı mücadele, hukuka sığınarak değil, barbarlığı olanaklı kılan sömürü düzenini ortadan kaldırmayı hedefleyerek başarıya ulaşabilir.

Kamu emekçileri ülkenin dört bir yanında iş bıraktı

KESK üyesi kamu emekçileri 14 Ocak günü ülkenin dört bir yanında üretimden gelen gücünü kullanarak “insanca yaşayacak bir ücret ve ek zam” talebiyle iş bıraktı.

Pek çok kentte iş bırakmanın ardından şehir merkezlerinde buluşurken, Ankara’da Çalışma Bakanlığı’na yürüyüş gerçekleştirdi.

Sermaye iktidarı milyonlarca emekçiye sefalet ücretini dayatırken, öte yandan ise artan enflasyon ve hayat pahalılığı ile iğneden ipliğe her şeye zam yapıyor. Bu koşullarda satış sözleşmesinin hükmünü yitirdiğini

söyleyen kamu emekçileri, derhal yüzde 20 oranında ek zam talep ederken, en geç haziran ayı sonunda toplu pazarlık masasının kurulmasını talep etti.

Gerçekleşen eylemlerde ayrıca enflasyon farkının aylık olarak maaşlara yansıtılması, tüm kamu emekçilerine kira, kreş, yemek ve yol yardımı yapılması, vergide-ücrette adalet sağlanması, mülakatların kaldırılması ve KHK’lerle ihraç edilen bütün kamu emekçilerinin tüm haklarıyla derhal görevlerine iade edilmesi talepleri yükseltildi.

Smart Solar patronu yeni hukuksuzluklara imza atıyor

Grevde üçüncü ayı doldurmak üzere olan Smart Solar işçileri, son günlerde Smart kapitalisti tarafından yoğunlaştırılmış bir hukuksuzluk bombardımanı altındalar. Yıl başına günler kala grev kırıclık yapan patron, şimdi de grev sürecinde yapılmayacak yeni hukuksuzluklara imza atıyor. Tutanak, işten çıkarma, yeni işçi alma...

Kayseri’de başka bir firmaya üretim yaptırması ile grev kırıclığı ifşa olunca bu kez grevdeki fabrikanın deposundan iki tır mal kaçırmaya çalışılmış ve işçilerin direnci ile karşılaşmıştı. Mal çıkışını engellemek için direnen işçilere

yılbaşının ilk günlerinde hediye olarak tutanaklar yağmaya başladı. Tutanak tutulan yaklaşık 35 işçiden şimdiye kadar 23’ü art arda işten atıldı. Bununla da yetinmeyen Smart kapitalisti 14 Ocak itibarıyla işçi alacağını duyurdu.

Smart Solar kapitalisti devlet kurumlarını da arkasına alarak saldırılarına devam ederken TİS görüşmeleri de devam ediyor.

Smart Solar işçileri, greve çıkmalarının gerekçesi olan talepleri için mücadeleyi yükselttikleri gibi şu an işten atılan arkadaşlarının işe geri alınması talebini güncel olarak öne çıkartıyor.

Sınıf hareketinden kısa kısa...

Smart Solar, GM Teknik Cam, TÜVTÜRK işçilerinin grevleri, SAG Hidrolik, DIGEL Tekstil, Submed, Elsa Tekstil, Van Büyükşehir Belediyesi işçilerinin direnişleri sürüyor.

400 günü aşkındır grevde olan Temel Conta işçileri, patronun grevi kırmak için fabrikadan makineleri çıkarmaya çalışmasına karşı gece-gündüz nöbet tutuyor.

Petrol-İş Sendikası Gebze Şubesi’nde örgütlü Plascam fabrikasından doğum izni dönüşünde işten çıkarılan kadın işçi Hasret Kanat 8 Ocak günü fabrika önünde eylem yaptı.

Türk Metal’in örgütlü olduğu Kor Metal fabrikasında işten atılan metal işçisi, 5 Ocak günü fabrika önünde işçilere seslendi. Seslenmenin ardından Türk Metal temsilcisi tellerden atlamaya çalışarak saldırı girişiminde bulundu.

McDonald’s’ın lojistik firması HAVI Lojistik’in toplu iş sözleşmesi görüşmelerinde düşük ücret dayatmasına karşı Nakliyat-İş’e üye işçiler 4 Ocak günü Merter’de eylem yaptı. İşçiler, 11 Ocak günü Çayırova’da bulunan işyerinde yaptıkları eylemle 24 Ocak’ta greve çıkacaklarını duyurdu.

Mersin Liman İşletmeciliği ve taşeron şirketi Özgüneş Taşımacılık’tan 180 işçinin işten atılması üzerinde işçiler 6 Ocak günü işletme önünde eylem yaptı.

TTK’ye bağlı maden işçileri, banka promosyonlarının zamanında ödenmemesi ve bazı grupta bulunan işçilere eksik ödeme yapılacak olmasına karşı 7 Ocak günü eylem yaptı.

Aliğa Emek ve Demokrasi Platformu’nun çağrısıyla 9 Ocak günü Demokrasi Meydanı’nda sefalet zamlarına karşı basın açıklaması gerçekleştirildi.

Özel Okmeydanı Hastanesi işçileri, 51 gün süren direnişin ardından taleplerinin elde edilmesi üzerine 3 Ocak günü hastane önünde açıklama yaptı.

Limter-İş Sendikası üyesi Hattasan işçilerinin gasp edilen hakları için 9 Ocak günü Yalova Tersanesi önünde başlattıkları direniş, 13 Ocak günü taleplerin kabul edilmesiyle son buldu.

Bakırköy Belediyesi’nde çalışan Genel-İş üyesi işçilerin 6 Ocak günü greve başlamasından 14 saat sonra belediye yönetimi ve Genel-İş bürokratları arasında satış sözleşmesi imzalandı.

ÇEMAŞ'ta işçi kıyımı sürüyor

ÇEMAŞ'ta yaklaşık 600 işçi çalışıyor. Yılbaşından hemen sonra 29 işçi işten çıkarıldı. Bu, son bir yıldır süren işten çıkarma saldırılarının bir halkasıdır. Geçen yıl ÇEMAŞ'tan 94 işçi atılmıştı, ardından 26 Mayıs'ta 40 işçi daha işten çıkarıldı.

ÇEMAŞ yönetimi, işçi kıyımını "ekonomik sıkıntılar" bahanesiyle savunuyor. Üretim daralmasından ve kârın azalmış olmasından söz ediliyor. Ancak, gerçekler ortada: ÇEMAŞ, 2024 ve 2025 yıllarında kâr rekorları kırmış bir şirket. Işıklar Holding'in en kârlı ve sürekli büyüyen kurumu olan ÇEMAŞ, işçi kıyımını gerçekleştirirken, aynı zamanda İŞKUR üzerinden yeni işçiler almakta. Yani ÇEMAŞ, ucuz iş gücü peşindedir. Sendikası, "yüksek" maaşlı işçilerden kurtulmaya çalışmaktadır.

ÇEMAŞ'ta örgütlü olan Birleşik Metal-İş Sendikası Anadolu Şubesi, bu işçi kıyımına karşı suskun. Sendika, işten çıkarılan işçilerin haklarını savunmak için herhangi bir adım atmıyor, eylem ve mücadele örgütlemiyor. İşçilerin hem ÇEMAŞ yönetimine hem de sendikanın sessizliğine olan tepkileri büyüyor. BMİS Anadolu Şube Başkanı, sanki işten atılma süreci yokmuş gibi bir tutum sergiliyor. Kıyımlar sonrası sürece müdahale etmek için tek bir girişimde bulunmuyor. Dahası, "yapacak bir şey yok"

diyerek, yıllardır sendikaya aidat ödeyen işçilerin hukuki haklarını dahi savunmuyor. Bu yaşananlar sendika ile kapitalistin işten atmalar konusunda anlaştığı kanısını güçlendiriyor.

İşçilerin sabrı tükeniyor. Hem ÇEMAŞ'ın işçi kıyımı hem de sendikanın kayıtsız tutumu, işçilerin tepkisini büyütüyor. Eğer işçiler, işten çıkarmaları engellemek ve mücadeleyi büyütmek için harekete geçmezse, bu kıyımların önüne geçmek mümkün olmayacak.

ÇEMAŞ'ta yıllardır çeşitli nedenlerle işten çıkarmalar yaşanıyor ve her bir kıyım, işçilerin birliği ve mücadelesinin ne denli önemli olduğunu gösteriyor. İşten çıkarmaların engellenmesinin tek yolu, güçlü bir mücadeledir. Kârlarına kâr katan sermayedarların, küçülme bahanesiyle işçi çıkarmaları, kapitalist sistemin bilinen bir oyunudur. Eski işçiler, küçülme bahanesiyle işten çıkarılır, ardından daha düşük ücretlerle yeni işçiler alınır. Bu döngü, işçilerin hak kayıplarına uğramasına neden olur.

ÇEMAŞ işçileri birleşerek, mücadele ederek haklarını savunabilir, işten çıkarmaların önüne geçebilir. Birlik, örgütlü bir duruş ve kararlı bir mücadeleyle bu oyun bozulabilir. ÇEMAŞ işçisi, ekmeği üzerinden oynanan kirli oyunları boşa çıkarabilecek güce sahiptir.

Yapacak çok şey var!

Sermaye sınıfı, milyonlara dayattığı sefaletle karşı gelişen tepkileri engellemek için işten atma saldırısını devreye sokuyor. Diyorlar ki: "Sen de atılmak istemiyorsan verilene razı ol!" Birçok işçi bu dayatmaya istemeye istemeye de olsa boyun eğiyor. Yapacak hiçbir şeyi olmadığını düşünüyor ve yanındaki arkadaşını rakibi olarak görmeye başlıyor.

Şu olgunun altını kalınca çizmek gerekiyor: Sermaye sınıfı ve iktidar, milyonlarca işçiye sadece sefalet ücreti dayatmakla yetinmiyor. Aynı zamanda işçilerin kendilerine ve arkadaşlarına olan güvenini sarsan, insanlığını unutturan uygulamaları da devreye sokuyorlar. Bunu neden mi yapıyorlar? Emek mücadelesinin, onur mücadelesinden, insani değerleri koruma mücadelesinden bağımsız olmadığını biliyorlar. Değerleri tahrip edilmiş, kişiliği ezilmiş, bencil, çevresinde yaşananlara "bana ne" diyerek tepki vermeyen işçilerde mücadele bilincinin yeşermesinin zor olduğunu biliyorlar. Böylece emeğiyle tüm zenginlikleri yaratan işçileri uysal köleler haline getirerek, sömürü çarklarını daha rahat döndürmeye çalışıyorlar.

"Kurbanlık koyun değiliz!"

MESS ve işçi sendikaları arasında süren Grup TİS sözleşmelerinin başlamasıyla birlikte metal fabrikalarında işten atma saldırıları da yoğunlaştı. Bu saldırıların birden çok amacı var. Bir yandan MESS-TM iş birliğiyle dayatılan sefaletle karşı duracak işçileri sindirmeyi hedefliyorlar. Onlara sıtmayı gösterip ölüme razı etmek istiyorlar. Öte yandan ise eski işçileri çıkararak daha düşük ücretle yeni işçiler alıp kârlarına kâr katma peşindeler.

İşten atma saldırısının amacını sendikaların başındaki bürokratlar da çok iyi biliyor, buna rağmen hiçbir şey yapmıyorlar. Yalnızca Türk Metal ve Öz Çelik-İş bürokratları değil,

birçok fabrikada Birleşik Metal yöneticileri de aynı tutumu alıyor. İşten atılan işçilere söyledikleri tek şey "tazminatınızı alın, gidin" oluyor. Bu tutumlarıyla mücadele bilincinin oluşmasını zedeliyor, sefalet dayatmasına doğrudan ya da dolaylı olarak ortak oluyorlar.

Tüm bu saldırılara rağmen işçi sınıfı içinde öne çıkan mücadeleci işçiler, yapılacak çok şey olduğunu gösteriyor. Kormetal'de yaşanan işten atma saldırısı karşısında fabrika önüne giderek arkadaşlarına seslenen işçinin dediği gibi: "Emeğiyle tüm zenginlikleri yaratanlar kurbanlık koyun değildir. Usulca bıçağın altına kelleyi koymak kaderimiz değildir." Birlik olan işçiler emeğine ve onuruna sahip çıkar, kendilerini kurbanlık koyun olarak görenlerin karşısına dikilirler. Örgütlü hareket eden, sınıf bilincini kuşanmış işçiler bu gerçeği sayısız kez göstermiştir. Kormetal'de yükseltilen çağrı budur. Bu çağrı, başta metal fabrikaları olmak üzere işten atma saldırıları karşısında bürokratların işçilere söylediği "yapacak bir şey yok" yalanına karşı, yapılacak çok şey olduğunu ilanındır. Bir kişinin gerçekleştirdiği eylem bile patronların ve Türk Metal çetesinin huzurunu kaçırmaya yetmiştir. Saldırıları karşısında yapılacak çok şey olduğunu göstermiştir.

"Bana dokunmayan yılan bin yıl yaşasın" demenin bir kurtuluş olmadığı açıktır. Böyle düşünen işçi arkadaşlarımız da kölece koşullara ve sefalet ücretine mahkûm edilmekte, işten atılmaktadırlar. İçdaş'ta, Kormetal'de, Net Cıvata'da ve birçok fabrikada... Sefalet dayatmaları ve işten atmalar karşısında birlik olmak ve mücadele etmek dışında bir seçeneğimiz yoktur. Kormetal'de ve birçok fabrikada olduğu gibi, sınıfımız adına gerçekleşen eylemleri ve tepkileri çoğalttığımızda patronlar ve işbirlikçileri bu kadar rahat ve hoyratça davranamayacaklardır.

Amerikan emperyalizminin kanlı sic

Emperyalizm bir dış politika tercihi değildir. Kapitalist sistemde bir sapma ya da bir “aşırılık” hiç değildir. Emperyalizm, kapitalist sömürü düzeninin kendi ömrünü uzatmak için dünya halklarını yıkıma uğratma, katletme zorunluluğudur. Kapitalizmin en aşağılık, en barbar yüzüdür. Sermaye birikimi tıkanıldığında, pazarlar daraldığında, kâr oranları düştüğünde emperyalist saldırganlık politikaları devreye girer: ambargoyla, darbeyle, bombayla ve işgalle...

Bugün Venezuela’da yaşananlar da bunun somut bir örneğidir. ABD’nin Venezuela’ya yönelik askerî operasyonu ve Maduro’nun kaçırılması, ne Trump’ın kişisel hırslarının ürünüdür ne de bir “uyuşturucu operasyonu”dur. Bu operasyon, ABD emperyalizminin dünya egemenliğini sürdürmek uğruna neler yapabileceğini bir kez daha göstermiştir. Emperyalizmin, biat etmeyi ezmekten, kaynakları gasp etmekten ve tüm dünyaya gözdağı vermekten başka bildiği bir yol yoktur.

1973 Petrol Krizi’nin ardından emperyalist devletler, petrole olan bağımlılığı azaltmak ve yeni enerji kaynaklarına yönelmek için milyarlarca dolar harcadılar. Ancak bugünün kapitalist sömürü düzeninde petrol hâlâ belirleyici bir

doğal kaynaktır. Venezuela ise 303 milyar varillik rezerviyle dünyanın en büyük petrol rezervine sahip ülkesidir. Bu rezervi kontrol etmek, emperyalist-kapitalist sistem içinde büyük bir ekonomik ve siyasal güç anlamına gelir. Ama ABD açısından mesele yalnızca bu kaynağa ihtiyaç duymak değil, asıl olarak bu kaynağın rakip emperyalist güçlerin eline geçmesini engellemektir.

ABD’nin derdi ne Venezuela seçimlerinin adillliği ne Venezuela halkının refahı ne de ABD’ye giren uyuşturucudur. ABD emperyalizminin temel hedefi, enerji kaynaklarını denetim altında tutarak kendisine rakip olabilecek emperyalist güçlerin manevra alanını daraltmaktır. “Maduro operasyonu”nun hemen ardından Küba’yı, Meksika’yı ve Kolombiya’yı açıkça tehdit etmesi bu nedenle tesadüf değildir. Gözünü Grönland’a dikmesi ve Danimarka üzerinden Avrupa ülkelerini hizaya sokmaya çalışması da aynı hegemonya arayışının parçasıdır. Esas amaç rakipleri Çin ve Rusya’nın hareket alanını kısıtlamaktır.

Sarsılan dünya hegemonyasını ayakta tutmak için ABD her yolu denemektedir. Venezuela’yı önce ambargolarla yıldırma denemiş, ardından darbe girişimleri örgütlemiştir. Son haftalarda ise Karakas’ı fiilen askerî kuşatma

altına alarak petrol tankerlerine yönelik saldırılar gerçekleştirmiştir. “Uluslararası hukuk”tan dem vuran diğer emperyalist devletlerin bu saldırganlığı sessizlikle geçiştirdiğini gördüğünde de daha ileri adımlar atmaktan çekinmemiştir.

“Uluslararası hukuk”, dünya halklarına anlatılan bir masaldır. Emperyalizm için hukuk ve demokrasi ancak kendi küresel hegemonyasına hizmet ettiği sürece vardır. Hukuk güç ilişkilerinin ardından gelir, çoğu zaman ise hiç gelmez. Hukuk, egemenlerin suçlarını aklamak ve işçi sınıfının, ezilen halkların direnişlerini “suç” ilan etmek için işletilir.

Bir ülkenin liderinin zorla kaçırılması, bir ülkenin fiilen işgal edilmesi, hava saldırıları ve sivil ölümler... Bunların hiçbirisi “istisna” ya da “sapma” değildir. Bunlar emperyalizmin olağan işleyişinin sonuçlarıdır. ABD emperyalizminin tarihi, burada sıralananlardan çok daha ağır insanlık suçlarıyla doludur.

ABD, dünya üzerinde hegemonyasını ilan etmeden çok önce insanlık suçları işlemeye başlamıştı. Batı yarım kürede yükselen bu güç, ilk olarak Amerika kıtasının yerli halklarının kanını döktü. Kuzey Amerika’da Kızılderili soykırımı yaptı. “Arka

Emperyalist rekabetin ve nüfuz mücadelelerinin dünyayı sürüklediği bu yıkımı durdurabilecek tek güç, yine işçi sınıfının ve ezilen halkların kendisidir. Bu bir sınıf savaşıdır. Bir tarafta dünyayı kan denizine çevirmeye çalışan emperyalistler, diğer tarafta ise bu eşitsizliklere ve katliamlara son verecek olan işçi sınıfı vardır.

ili

bahçe” ilan edilen Latin Amerika ülkelerinden Nikaragua, Honduras ve Haiti’ye yönelik gayriresmi işgal girişimleri, 19. yüzyıl boyunca yükselen Amerikan “rüyası”nın insanlığa neler vaat ettiğinin erken örnekleriydi. Birinci Dünya Savaşı sonrasında küresel bir güç hâline gelmesiyle birlikte, hem Latin Amerika’ya yönelik saldırılar hız kazandı hem de dünya Amerikan barbarlığıyla doğrudan tanıştı.

Guatemala’dan Küba’ya, Brezilya’dan Bolivya’ya, Arjantin’den Şili’ye, Panama’dan sayısız Latin Amerika ülkesine kadar 20. yüzyıl boyunca kimi zaman açık işgaller gerçekleştirdi. Kimi zaman da eğitip donattığı paramiliter çeteler aracılığıyla darbeler ve iç savaşlar örgütledi. 1973’te Şili’de CIA eliyle gerçekleştirilen darbe, ülkeyi neoliberal dünyanın ilk laboratuvarına dönüştürdü. Türkiye’de gerçekleşen 12 Eylül darbesi Pentagon masalarında planlanmıştı.

İkinci Dünya Savaşı sırasında Hiroşima ve Nagazaki’ye atılan atom bombaları, ardından Kore ve Vietnam’da kullanılan napalm ve kimyasal silahlar... Kore Savaşı sonrasında General Curtis LeMay’in “Onları taş devrine döndürdük” sözleri, ABD emperyalizminin dünya halklarına vaat ettiği yıkımın açık itirafıydı.

Kamboçya, Yugoslavya, Irak, Afganistan, Libya, Suriye, son 50 yılda ABD emperyalizminin dünya hegemonyası uğruna açık katliamlar gerçekleştirdiği coğrafyaların yalnızca bir kısmıdır. Aynı dönemde Latin Amerika’da yükselen kitle hareketlerine ve bu hareketlerin ürünü “sol” hükümetlere karşı da desteklediği çeteler aracılığıyla sayısız darbe girişimi düzenlemiştir. Venezuela, Chavez’in iktidara gelişinden bu yana özel olarak hedef olmuştur. Maduro’nun haydutça kaçırıldığı saldırı bu zincirin son halkasıdır, ancak sonuncusu değildir. ABD, Trump’ın ağzından “Dokunulmaz olan yok. Gücüm var ve kullanırım” demektedir. Bu tehdit dili yalnızca hegemonya mücadelesi verdiği Çin’e, Rusya’ya ya da Avrupa’daki rakiplerine değil, aynı zamanda işçi sınıfına ve dünya halklarına yöneliktir. Emperyalist rekabet kızışırken kartlar yeniden dağıtılmakta ve ABD “Masanın baş köşesinde ben varım” demektedir. Bu rekabetin bedelini ise işçi sınıfı ve dünya halkları ödemektedir.

Emperyalist rekabetin ve nüfuz mücadelelerinin dünyayı sürüklediği yıkımı durdurabilecek tek güç, yine işçi sınıfı ve ezilen halklardır. Bu bir sınıf savaşıdır. Bir tarafta dünyayı kan denizine çevirmeye çalışan emperyalistler, diğer tarafta ise bu eşitsizliklere ve katliamlara son verecek olan işçi sınıfı vardır.

“Amerika Amerikalılarıdır” yalanı

Trump, bugünkü saldırgan yönelimlerine destek bulmak için sık sık tarihe başvurmuştur. İşleyeceği suçlara tarihsel bir dayanak arayan Trump’ın referanslarından biri de Monroe Doktrini’dir. 1823’te açıklanan bu doktrin, görünürde Avrupa sömürgeciliğine karşı “Amerika Amerikalılarıdır!” sloganıyla ve bir “koruma” söylemiyle sunulmuştur. Gerçekte ise mesaj açıktır: “Bu kıta bizim arka bahçemizdir. Müdahale edecek olan varsa, o da biz.”

“Amerika Amerikalılarıdır!” sloganı başından itibaren bir aldatmacaydı. Burada kastedilen “Amerikalılar”, kıtanın halkları değil, ABD sermayesi ve onun devlet aygıtıydı. Monroe Doktrini’nin Amerika’nın özgürlüğüyle hiçbir ilgisi yoktu. Asıl amaç, Avrupalı güçleri ABD’nin egemenlik ve yayılma alanlarından uzak tutmaktı. Monroe Doktrini daha sonra yapılan bazı eklemelerle birlikte gelişen Amerikan yayılmacılığının dayanaklarından biri oldu. ABD bölgesel bir güç hâline geldiği andan itibaren Latin Amerika’daki her gelişmeyi “Bu bizim çıkarlarımıza

hizmet ediyor mu?” sorusuyla değerlendirdi. Yanıt “hayır” olduğunda darbe, ambargo, işgal, suikast, iç savaş devreye sokuldu. İki yüz yıllık tarih bunun kanıtıdır. ABD emperyalizmi her defasında aynı mesajı vermiştir: “Bu kıtada benden izinsiz nefes alamazsınız.”

Bu çizgi, Latin Amerika’yı iki yüz yıl boyunca darbelerle ve işgallerle baskı altında tutmuş, yoksulluğa ve borç batağına sürüklemiştir. 3 Ocak’ta Maduro’nun kaçırılması ve bu operasyondan haftalar önce ilan edilen yeni Ulusal Güvenlik Strateji Belgesi, bu çizginin güncel ifadesidir.

Ancak bu çizginin gerçek hedefi devletler değil, Latin Amerika’nın ezilen halkları ve işçi sınıfıdır. Çünkü ABD emperyalizminin bu coğrafyaya vaat edebileceği tek “istikrar”, sömürünün, eşitsizliğin ve yoksulluğun sürekliliğidir.

Monroe Doktrini’nden bu yana ABD’nin politikası, yalnızca Latin Amerika’ya değil, dünya halklarına yönelmiş kapsamlı bir saldırı programı olmuştur. Bu saldırganlığa karşı mücadele yalnızca Latin Amerika halklarının değil, dünya işçi sınıfının da tarihsel ve ortak sorumluluğudur.

İran'da halk isyanı ve işçi sınıfı

“Molla rejimi ile gerçek bir hesaplaşma, İran işçi sınıfı önderliğinde, din, mezhep ve milliyet farkı gözetmeksizin tüm emekçilerin birleşik örgütlü mücadelesinden geçmektedir. Ancak bu çizgide gelişen bir mücadele gericiliği alt edebilir, emperyalist planları boşa çıkarabilir, toplumsal eşitlik ve özgürlük mücadelesinde mesafe almayı sağlayabilir.”

İran'da yıllardır sistematik olarak uygulanan neo-liberal politikalar, özelleştirmeler ve sosyal hakların tasfiyesi büyük bir sosyal yıkıma yol açtı. Eğitim, sağlık ve barınma gibi en temel ihtiyaçlar emekçiler için erişilemez hale geldi. Yüksek enflasyon, artan gıda ve enerji fiyatları, işsizlik ve güvencesiz çalışma, milyonlarca insanı yoksulluğa sürükledi. Ekonomik krizlerin ve uluslararası yaptırımların faturası emekçilere kesilirken, bir avuç sömürücü servetlerini büyüttü.

Bu koşullar altında işçiler, kadınlar, gençler ve tüm öteki emekçi katmanlar defalarca mücadele sahnesine çıktılar. Ekonomik-sosyal taleplerle patlak veren protestolar, zamanla rejimin baskı ve ideolojik aygıtlarını hedef alan isyanlara dönüştü. İşçi sınıfı çelik, maden, petrol, petrokimya gibi alanlarda grevler ve fiili direnişlerle zaman zaman mücadelenin taşıyıcı

gücü oldu. Kadınlar da düşük ücretlere, güvencesiz çalışmaya, zorla örtünmeye karşı defalarca ayağa kalktılar. Toplumun ezilen, sömürülen ve baskı altında tutulan farklı kesimlerinin mücadele dalgası bugüne kadar geldi.

Bugün bunun yeni bir örneği yaşanıyor. 28 Aralık'tan bu yana derinleşen ekonomik krize, yükselen enflasyona ve riyalin çöküşüne karşı çarşı esnafının başlattığı protestolar, ülkenin birçok bölgesine yayıldı. İki haftayı geride bırakan ve ülkeyi sarsan protestolara, gericici molla rejimi baskı ve şiddetle karşılık veriyor. On binden fazla kişinin tutuklandığı ve iki binden fazla insanın katledildiği söyleniyor.

Hareketin karalanması ve emperyalist müdahale girişimleri

İran rejimi şiddeti tırmandırırken, hareketi karalamak için de yoğun bir propaganda yürütüyor. Protestoların ABD ve İsrail

tarafından örgütlendiği, istihbarat teşkilatlarının şiddeti kışkırttığı, etnik ve dini gerilimleri körüklediği iddia ediliyor. Trump'ın, İran'da göstericilerin öldürülmesi devam ederse “yardıma geleceğini” söyleyip saldırı tehdidi savurması da bu propagandaya hizmet ediyor. Bu küstahlık, molla rejiminin yıllardır kullandığı “emperyalist komplo” ve “yabancı güçlerin ajanları” propagandasına güç veriyor.

ABD'nin “İran halkını koruma” söylemi, emperyalizme özgü iğrenç bir ikiyüzlülüktür. Aynı zamanda İran'a yönelik saldırganlığı meşrulaştırma çabasıdır. ABD emperyalizmi, İran'daki kitle mücadelesini kendi sefil çıkarları için kullanmaya çalışıyor. Şah rejiminin mirasçıları yeniden sahneye sürülüyor. 1979'dan bu yana ABD'de yaşayan ve “şah veliahtı” olarak sunulan Rıza Pehlevi, molla rejimine bir alternatif olarak pazarlanıyor. Oysa Pehlevi

monarşisi, İran halkı için yoksulluk, temel haklardan yoksunluk, işkence ve sistematik bir baskı rejimiydi.

Bugün emekçi kitlelerin molla rejimine öfkesinin ABD emperyalizmi tarafından yönlendirilmeye çalışılması, protestolarda Şah dönemini simgeleyen bayrakların da taşınması, yaşanmakta olanın, son derece haklı talepler üzerinde yükselen meşru bir halk hareketi olduğu gerçeğini karartmıyor.

İşçi sınıfının tayin edici rolü!

Dün olduğu gibi bugün de İran'daki kitle hareketlerinin en temel sorunu, işçi sınıfının bu protestolara henüz kendi örgütlü gücüyle damgasını vuramamasıdır. Hareket geniş halk kesimlerini kapsamakla birlikte, işçi sınıfının bağımsız bir siyasal güç olarak mücadele sahnesine çıkamaması, üretimden gelen gücünü kullanamaması temel bir zaafiyet alanıdır. Bundan dolayıdır ki, belli aralıklarla patlak veren halk isyanlarına rağmen gericici rejime güçlü darbeler vurulamamaktadır.

Molla rejimi ile gerçek bir hesaplaşma, İran işçi sınıfı önderliğinde, din, mezhep ve milliyet farkı gözetmeksizin tüm emekçilerin birleşik örgütlü mücadelesinden geçmektedir. Ancak bu çizgide gelişen bir mücadele gericiliği alt edebilir, emperyalist planları boşa çıkarabilir, toplumsal eşitlik ve özgürlük mücadelesinde mesafe almayı sağlayabilir.

ABD'de polis cinayetine karşı öfke

Trump'ın ırkçı-faşist göçmen karşıtlığı can almaya devam ediyor. ABD'nin Minnesota eyaletindeki Minneapolis kentinde Göçmenlik ve Gümrük Muhafaza (ICE) bünyesinde görevli bir polis, 7 Ocak günü Renee Nicole Good'u aracında yakın mesafeden vurarak öldürdü.

Cinayetin ardından D. Trump'ın da ICE polisine sahip çıkmasıyla birlikte kentte eylemler yükselişe

geçti. Eylemler, ICE'in son yıllarda giderek sertleşen ırkçı-faşist uygulamalarına karşı daha geniş kesimlerin tepkisine dönüştü.

ABD'de ACLU, 50501 Hareketi ve Indivisible gibi gruplar “ICE Out For Good” başlığıyla ülke genelinde eylem çağrısı yaptı.

Eylemlerin amacı ise “ICE tarafından öldürülenlerin anılması, kurumun topluluklardan

çıkarılması çağrısının yükseltilmesi ve Renee Nicole Good'un ölümüyle ilgili bağımsız bir soruşturma talep edilmesi” olarak açıklandı.

Çağrı üzerine 10-11 Ocak tarihlerinde polis cinayetine karşı 50 eyalette binin üzerinde, yüz binlerce insanın katıldığı eylem ve etkinlik düzenlendi. ABD'de Trump yönetiminin ırkçı-faşist göçmen karşıtlığına tepki sürüyor.

Petrol-İş Sendikası Gebze Şubesi'nde örgütlü Plascam fabrikasında çalışan, doğum izninden döndüğünde işten çıkarılan kadın işçi Hasret Kanat ile konuştuk...

“Ortak mücadelemizi biz büyüteceğiz!”

Yaşadığınız süreci, size hissettirdiklerini ve düşündüklerini anlatır mısınız?

Dört yıllık bir emeğin ve çabanın karşılığında günün sonunda işten çıkartılmak üzücü elbette... Ancak işsizlik ne yazık ki hem kadın işçiler hem de erkek işçiler açısından çok yaygın. Kadın emeğine tüm sektörlerde ikincil bir iş gücü olarak bakılıyor, patronların ilk vazgeçtikleri biz oluyoruz. Aynı zamanda Aile Yılı ilan ettikleri; doğum izninin artırılacağı, kadınlara iş güvencesi sağlanacağı yönünde çeşitli açıklamalar yapıldığı bir dönemde doğum izninden dönen bir kadın işçi olarak bu hukuksuzluğu yaşadım.

Ben yaklaşık 10 ay doğum iznindegim, bu süreçte iyi bir TİS imzalandı. Ve ardından

Baş temsilcinin de içinde olduğu 94 işçi işten çıkarıldı, benle beraber 95 oldu. (55'i erkek, 40'ı kadın) Baş temsilci işten atıldığında iş durdurup işe geri alınmasını sağlayan işçilere tutanak tutulmuştu zaten. Temsilcisine destek verip eyleme katılmış işçi, sorunlu işçidir diyerek daralma gerekçesiyle tek tek işçileri elekte un eler gibi eleyip işten attılar, öç kalmak için

tüm sınıf kinlerini göstererek... Fabrikada olmadığım bir dönemdi ama korkuyu, kaygıyı, güvensizliği arkadaşlarımla birlikte yaşadım.

Sendikanız eyleminizde yer almadı. Nasıl değerlendirdiniz bu tutumu?

Tüm bu yaşananlar karşısında sessiz kalmam mümkün değildi. Aslında yaşadığım tüm koşullar beni eylem yapmaya itti. Fabrikadaki çalışma koşulları, mobbing, baskı, iş sağlığı ve iş güvenliği kurallarının olmaması, hukuksuzca işten atmalar...

Aslında işçi arkadaşlarımla yapılması gereken bir eylemdi. Örgütlü olduğum sendikamı da yanımda görmek isterdim. Çıkartılan arkadaşlara ses olmamanın telafisini doğum izni dönüşünde hukuksuzca işten atılan bir kadın işçinin yanında durmakla gösterebilirdi ancak bunu tercih etmek istediler. Ben işten çıkartılan temsilci ile kadın ve erkek arkadaşlarım için de ses çıkarmaya çalıştım. Sendikamın olmadığı yerde milletvekili, siyasi kurumlar, kadın dernekleri, farklı sendika konfederasyonlarından destek geldi. Sendikamın sloganı “*Sendikalı ol, güçlü ol*”. Bu bir slogan ya da

afişte bir görsel olarak kalmamalı. İşten atıldığında yanımda sendikam olmadığı için patron karşısında ne örgütlülüğü ne de gücü yansıdı sendikanın, çıkartılan 94 arkadaş gibi... Bu da yetmezmiş gibi sendikamın tasvip etmediği bir biçimde basın açıklaması yapmam üzerine disiplin kurulu kurulmuş ve bunun için tutanak tutulmuş. İşçiler sendikasına güvenemeyecekse, onunla birlikte mücadele vermeyecekse, mücadele veren işçi de yaptığı basın açıklaması tasvip edilmeyip disiplin kuruluna yazdırılacaksa ne oluyor? diye soruyorum, sormaya devam edeceğim.

İşten atmaları durdurmayı nasıl başarabiliriz?

Kadınların emeği hep ikincil bir planda ve ev ekonomisine katkı diye görülüyor. Bütün işçilerin iş güvencesi patronların iki dudağı arasında. İşçileri tam anlamıyla koruyacak yasal düzenleme yok. TİS'te iş güvencesini koruyacak maddeler ya yok ya da uygulanması patronların insafına bırakılıyor. Aile ve Sosyal Politikalar Bakanlığı doğum izninin artacağına dair açıklama yaparken işten atılan kadınlar için iş güvencesi sağlamıyor. Çocuk yapmayı

öğütlerken çocuğun bakımı için de kadınlara bir güvence sağlanmıyor. Metal iş kolunda MESS'in süt iznini gasp etme girişimine sessiz kalınmıyor. Doğum izni, süt izni, kreş hakkı hepsi patronlara yük ve mali bir gider olarak bakılıyor. Bu durumda kazanılmış haklarımızda saldırı altında...

Süt izni kullanmaya kalksaydım bugünkü koşullarda beni eve götürecek bir servis olmayacaktı. İzin günlerim birleştirilip cumartesi günü izinli olacaktım. Bu koşullarda 8 saat çalıştığım fabrikada süt sağlamak için molalarda bir koşulun gerçekleşmesi mümkün dahi değildi.

Hukuksuz bir şekilde işten atmalar var. İşçilerin işten atılmayla tehdit edilerek sindirilmesine ve birliğinin bozulmasına karşı bu birliği sağlayacak bütünlüklü bir mücadeleye ihtiyaç var! Yani birbirimize ihtiyacımız var. Çünkü ortak mücadelemizi biz büyüteceğiz.

Binlerce kadın, Kadın Mitingi'nde buluştu!

Birçok kadın örgütünün çağrısıyla 10 Ocak günü Ankara Tandoğan Meydanı'nda “*Haklarımız, Hayatlarımız ve Özgürlüğümüz İçin Bir Aradayız*” şiarıyla “Kadın Mitingi” gerçekleşti.

İl dışından katılımın da yoğun olduğu mitingte binlerce kadın buluştu. Kadın cinayetleri, şiddet, kriz, ayrımcı politikalar, savaş ve güvencesizlik mitingin temel vurguları oldu.

Mitingte yapılan konuşmalarda kadınların kazanılmış haklarının gasp edilmesine müsaade edilmeyeceği ifade edildi. Artan kadın cinayetlerine ve cezasızlık politikalarına değinilirken

göstermelik önlemler değil etkin yargılama olması, İstanbul Sözleşmesi'ne geri dönülmesi ve 6284 Sayılı Kanun'un uygulanması gerektiği vurgulandı. Gülistan Doku ve Rojin Kabaiş cinayeti, şiddet faillerinin devlet kurumları tarafından korunmasına örnek olarak verildi.

Mitingte, OVP ve Aile Yılı politikalarına karşı çıkılırken, kadınların güvencesiz çalışma ve yaşama itilmesine karşı güvenceli çalışma talebi öne çıktı.

Kadınları eve hapsedme ve bakım yükümlülüğünün kadınların omuzlarına yüklenmesine karşı ‘Kreş hakkı’ denildi. Dilovası'nda

yaşanan katliamın da kadın emeğinin ucuz iş gücü olarak görülmesinin bir sonucu olduğu vurgulandı.

Venezuela ve Halep'e yönelik saldırılar da taşınan dövizlerde ve konuşmalarda protesto edildi.

İşçi Emekçi Kadın Komisyonları da “*Baskı, şiddet, sömürü düzenine karşı Diren, Örgütlen!*” şiarıyla mitingde yerini aldı.

Bugün kadınlar, AKP iktidarının kadın düşmanı politikalarına tepkiyi meydanları dolduran eylemlerle gösteriyorlar. Birçok grev ve direnişten biliyoruz ki; sermayedarlara karşı verilen mücadelede ön saflarda yerini alan yine kadınlar oluyor. Tüm engellere rağmen kadın cinayetlerine, baskılara, sömürüye karşı tepkilerini göstermekten vazgeçmiyorlar.

Latin Amerika'nın devrimci damarı

“Her şeye rağmen Latin Amerika halkları yoksulluğun son bulduğu eşit bir yaşam özlemiyle mücadele etmeye devam ediyorlar. Bu özlemin karşılığı bulması ise, 77 yıl önce Küba'nın açtığı yoldan ilerlemekten, emperyalist-kapitalist sömürü düzeni ile tüm bağları koparmaktan, işçi sınıfı ve tüm ezilenlerin iktidarını kurmaktan geçiyor.”

Yeraltı zenginlikleri ve bereketli topraklarıyla Latin Amerika yüzyıllar boyunca yağma ve saldırılarla karşı karşıya kaldı. Sömürgeci imparatorlukların ve emperyalist devletlerin güç ve iktidar mücadeleleri arasında talan edildi.

Ama bu aynı topraklar aynı yüzyıllar boyunca sömürgeciğe, açık işgaller ve örtülü kukla yönetimler eliyle yürütülen emperyalist yağma ve talan politikalarına karşı mayalanan öfkenin, isyanın ve devrimlerin de adresi oldu.

Latin Amerika'da sömürgeciğe karşı direniş 18. yüzyılın sonlarında hız kazanmaya başladı. Peru'da İspanyol sömürgeciğine karşı ilk ayaklanma gerçekleşti. 19. yüzyıl ise Haiti'de tarihin ilk başarılı köle ayaklanması ile açıldı. Köleleştirilmiş Afrikalıların Fransız sömürgeciğine karşı başlattığı devrim, Haiti'de köleliğin yasal olarak son bulmasıyla sonuçlandı. Yüzyılın ilk otuz yılında kıtada sömürgeciğe karşı bağımsızlık mücadelesi güç kazandı.

Ama bu sömürge coğrafyasında sınıf ilişkileri henüz gelişmediği için, bağımsızlık mücadeleleri kendi zaafalarını da içinde taşıyordu. Toplumsal örgütlenme değil, güçlü liderler ön plana çıkıyordu. Bir siyasal bağımsızlık özlemi vardı, ama sosyal temelinden

kopuk bu bağımsızlık özlemi yeni bağımlılık ilişkilerini de beraberinde getirmeye açtı. Sonuçta İspanyol sömürgeciği kıtadan sökülüp atıldı. Onun yerini ABD ve İngiliz emperyalizminin ticaret ve borç ilişkileriyle yürüttüğü bir emperyalist hegemonya dönemi aldı.

Bu yeni hegemonya biçimi döneminde ilk modern devrim girişimi ise 1910 yılında Meksika'da yaşandı. Meksika Devrimi, köylünün toprak talebi ile şekillenen sosyal temelden güç alıyordu. Porfirio Díaz rejimi yıkıldı ama eski düzenin yapı taşları tasfiye edilemedi. Zapata ve Panço Villa gibi efsanevi liderler ile anılan bu dönem, Zapata'nın öldürülmesi ve toprak reformlarının geri çekilmesi ile son buldu.

“Soğuk savaş” ile birlikte ABD'nin müdahaleleri pervasızlaştı. Bununla birlikte neredeyse tüm Latin Amerika ülkelerinde ABD emperyalizmine ve işbirlikçisi diktatörlük rejimlerine karşı gerilla mücadeleleri, silahlı direnişler güçlendi. Bu direnişlerin en önemlisi Küba'da yaşandı. Batista rejimini deviren Küba Devrimi, Latin Amerika'da emperyalizmden kopuşun da başarılabilceğinin somut örneği oldu. ABD şirketleri kamulaştırıldı. Büyük toprak mülkiyeti kaldırıldı, köylülere toprak dağıtıldı. Bu küçük ada ülkesi emperyalizmin

yenilebileceğini tüm dünyaya kanıtlarken, ABD emperyalizminin de en büyük baş belası oldu.

Latin Amerika'nın kaderini etkileyen bir diğer önemli deneyim ise Şili'de yaşandı. Kıtanın geneline yayılan silahlı gerilla mücadelelerinin aksine, Allende Şili'de sandık yolu ile iktidara geldi. Kapitalizmi çok partili “demokrasi” içinde adım adım aşacak bir programı hayata geçirmek istiyordu. Bakır madenlerini, bankaları ve diğer stratejik sektörleri kamulaştırarak ABD emperyalizminin çıkarına dokunduğunda, ABD buna şiddetle karşılık verdi. 1973 yılında CIA eliyle örgütlenen bir darbeyle Pinochet diktatörlüğü kuruldu. Allende elinde silahla bu darbeye direndi ve öldürüldü. Şili, neo-liberalizm adı verilen yeni dünya düzeninin ilk laboratuvarından biri oldu. Diğer Latin Amerika ülkeleri de bu neo-liberal saldırı dalgasından paylarına düşeni fazlasıyla aldılar.

21. yüzyıla girerken, emperyalist bağımlılık ilişkilerinin derinleştiği sosyal yıkım ve yoksulluk Latin Amerika halklarını bir kez daha mücadele sahnesine çıkardı. Birçok ülkede yükselen kitle mücadeleleri sol ve sosyalist olma iddiası taşıyan partileri hükümete taşıdı. Hatta, Chavez'in ilk iktidara geliş sürecinde olduğu gibi, bu kitle mücadelelerinin ABD tarafından

tezgahlanan darbe girişimlerini boşa düşürdüğü örnekler de oldu. Latin Amerika'nın bu yeni mücadele dalgası 19. yüzyılın başlarında İspanyol sömürgeciğine karşı verilen mücadeleye atıfla *Bolivarcılık* olarak adlandırıldı. Bu yeni mücadele dalgasının, siyasal bağımsızlığın yanı sıra sosyal eşitliği de hedefleyen sosyalist bir karakteri olduğu da iddia edildi. Hatta, bu çerçevede birçok düzenlemenin yapıldığı dönemler de yaşandı.

Ne var ki sosyalist bir düzen kurabilmek için her şeyden önce kapitalist-emperyalist dünya düzeni ile bağların koparılabilmesi gerekiyor. Bu başarısızlığı için, ABD emperyalizminin açık ve örtülü saldırıları sonuç vermeye devam ediyor. Ambargo ve türlü yollarla kurulan baskı, Latin Amerika halklarının yoksulluktan çıkış arayışında sol hükümetler ile sağ hükümetler arasında savrulup durmasına neden oluyor.

Her şeye rağmen Latin Amerika halkları yoksulluğun son bulduğu eşit bir yaşam özlemiyle mücadele etmeye devam ediyorlar. Bu özlemin karşılığı bulması ise, 77 yıl önce Küba'nın açtığı yoldan ilerlemekten, emperyalist-kapitalist sömürü düzeni ile tüm bağları koparmaktan, işçi sınıfı ve tüm ezilenlerin iktidarını kurmaktan geçiyor.

Emperyalizm ve anti-emperyalist mücadele-1

“Emperyalizm, kapitalist sistemin zorunlu olarak vardığı bir üst aşamadır. Saldırgan ve yayılmacı bir dış politika tercihi değildir. Can çekişen kapitalizmin ömrünü uzatabilmek için, sistemin iç çelişkilerinin ürünü olan krizlerini dünya ölçeğine yayarak yönetme biçimidir.”

Dünya, emperyalist saldırganlığın ve savaşların yol açtığı büyük felaketler yaşıyor. Dahası, emperyalist güçler arasındaki hegemonya mücadelesi bugün öyle bir aşamaya ulaşmış durumda ki, birçok bölgede sürdürülen vekâlet savaşları, insanlığın yeni bir emperyalist dünya savaşı tehlikesiyle karşı karşıya olduğunu açıkça gösteriyor.

Yıllardır süren Ukrayna savaşı, Ortadoğu’da devam eden yıkım, ABD’nin Venezuela Devlet Başkanı’nı bir gece yarısı operasyonu ile kaçırmayı, ardından Küba, Kolombiya ve başka ülkelere yönelttiği tehditler, NATO müttefiki Danimarka’dan Grönland’ı istemesi, başta ABD ile Çin arasında olmak üzere süregelen ticaret savaşları... Tüm bunlar, emperyalist güçler arasındaki rekabet ve gerilimin ne ölçüde kızıştığını gözler önüne seriyor.

Bugün pek çok insan, emperyalist devletler arasında azgın bir rekabet ve çatışma yaşandığının, yaşanan felaketlerin, savaşların ve acıların büyük ölçüde bu rekabetten kaynaklandığının farkında. Aslında bu durum dün de böyleydi. İnsanlığa iki büyük dünya savaşı yaşatan, dünyanın dört bir yanında büyük yıkım, acı ve gözyaşına yol açan emperyalist sistem, dünya emekçi halkları tarafından her zaman lanetlenmiştir.

Emperyalizme göbekten bağımlı, orta gelişmişlikte bir kapitalist ülke olan Türkiye’de de anti-emperyalist mücadele dünden bugüne önemli bir siyasal başlık olmuştur. İşçiler, emekçiler ve gençlik, emperyalist baskı ve tahakküme karşı mücadele etmişlerdir. Amerikan 6. Filosu askerlerinin denize dökülmesi, ABD Büyükelçisi Komer’in aracının yakılması gibi simgesel eylemler bu mücadelenin hafızasında yer etmiştir. İşçi sınıfı ve emekçiler, karşı karşıya kaldıkları sömürü ile emperyalist güçlerin baskı ve dayatmaları arasında her zaman bir bağ kurmuşlardır. Yaşadıkları sorunların emperyalist sistem ve ona

hizmet eden yerli işbirlikçilerden kaynaklandığı düşüncesi toplumda güçlü biçimde var olmuştur.

Bu gerçeğin farkında olan burjuvazi ve onun hizmetindeki siyasetçiler ise, kendileri emperyalist sistemin en sadık uşakları oldukları halde, işlerine gelmeyen gelişmeleri, “dış güçlerin” ya da “emperyalistlerin oyunu” diyerek karalama yoluna gitmişlerdir. Özellikle de Gezi Direnişi gibi, ezilenlerin safından yükselen haklı mücadeleler böyle yaftalamışlardır. Yakın tarihimizin en önemli toplumsal kalkışmalarından biri olan bu direniş üzerine yürütülen tartışmalar, ne demek istediğimizi açıkça göstermektedir.

Bugün dünyamız emperyalist güçler arasında süregelen hegemonya mücadelesi içinde her geçen gün daha büyük felaketlere sürükleniyor. Bu nedenle her bir işçinin emperyalizmin gerçekte ne olduğunu bilmesi, emperyalist savaş, saldırı, yıkım ve sömürü politikalarına karşı mücadeleyi doğru temelde ele alması hayati bir önem taşıyor.

Emperyalizm: Kapitalizmin en yüksek aşaması

Günümüzde emperyalizm denilince, birçok insanın aklına, büyük devletlerin daha zayıf ülkeleri ekonomik, askeri ve siyasal olarak kendine bağlaması, bu ülkeleri pazar, hammadde kaynağı

ve ucuz iş gücü deposu olarak kullanması gelir. Bu gündelik tanım önemli doğrular içerse de, aynı zamanda ciddi yanlış anlamalara da yol açmaktadır. Bunlardan biri şudur: Emperyalizm bu sınırlarda algılandığında, Türkiye gibi orta gelişmişlikteki kapitalist ülkelerde yaşanan geri kalmışlık, yoksulluk ve eşitsizlikler yalnızca dış etkenlere bağlanmakta, emperyalizmin ülke içindeki sınıfsal dayanakları gözden kaçırılmaktadır.

Bu durumda emperyalizme karşı mücadele, çoğu zaman yalnızca belli bir emperyalist devlete, örneğin ABD’ye ya da onunla iş birliği yapan dar bir azınlığa karşı yürütülen bir mücadele olarak kavranmaktadır. Aynı yaklaşım, emperyalist güçler arasında “iyi-kötü devlet”, “dost-düşman” ayrımları yapılmasına yol açarak ciddi bir kafa karışıklığı yaratmaktadır. Emperyalizmi kapitalist sistemin bir aşaması değil de, yalnızca büyük devletlerin küçük devletleri sömürme ilişkisi olarak ele almak, egemen sınıfların işine yaramaktadır. Çünkü mevcut sömürü düzenine yönelen itirazların, “dış güçler” ya da “ulusal beka” gibi demagogilerle etkisiz kılınmasını kolaylaştırmaktadır.

Oysa emperyalizm, kapitalist sistemin zorunlu olarak vardığı bir üst aşamadır. Saldırgan ve

yayılmacı bir dış politika tercihi değildir. Can çekişen kapitalizmin ömrünü uzatabilmek için, sistemin iç çelişkilerinin ürünü olan krizlerini dünya ölçeğine yayarak yönetme biçimidir.

Tarihsel gelişimine kısaca bakıldığında, üretimin gelişmesi ve sermayenin belli ellerde yoğunlaşması, büyük tekellerin ortaya çıkmasına yol açmıştır. Başlangıçta ayrı alanlarda faaliyet gösteren banka sermayesi ile sanayi sermayesi zamanla iç içe geçmiş, kaynaşmış ve bunun sonucunda mali sermaye doğmuştur. Kapitalizmin emperyalist aşamasının temel özelliği ise, sermaye ihracının meta ihracının önüne geçmesidir.

Emperyalist tekeller arasında dünya ölçeğinde süren kıyasıya rekabet, büyük emperyalist devletler arasında pazarlar, ham madde kaynakları, kârlı yatırım alanları ve genel olarak nüfuz alanları uğruna verilen şiddetli bir mücadeleye dönüşmüştür. Emperyalist ülkeler arasındaki eşitsiz gelişme düzeyi bu mücadeleyi daha da keskinleştirmiştir. Derinleşen rekabet, görülmemiş boyutlara ulaşan militarizmin ve dünya egemenliği uğruna yürütülen emperyalist savaşların başlıca kaynağı haline gelmiştir.

Gelecek sayı konuya emperyalizm ile savaş ilişkisini açarak devam edeceğiz...

MÜCADELE POSTASI

Emeğin Kurtuluşu

*işçi sınıfının sesi olarak çıkıyor.
Yani işyerlerinde
yaşadıklarımızı,
uğradığımız haksızlıkları,
yaşadığımız deneyimleri
paylaşmak,
ülkede ve dünyada
yaşananları işçi sınıfının
gözüyle yorumlayabilmek
için çıkıyor.
Sen de bu sese sesini kat!*

*Unutma;
Emeğin Kurtuluşu
senin sesin,
senin soluğun!*

Sermayenin MESS'i varsa işçilerin birliği var!

Bursa'dan Türk Metal üyesi bir işçi yazdı...

MESS, 5 aydır bizimle dalga geçiyor. Gıdadan barınmaya, ulaşımdan ısınmaya kadar tüm temel tüketim ürünlerine yüzde yüzden fazla zam geliyor. Ama sıra biz işçilere gelince sadaka versen ayıplanacak zamlar teklif ediliyor. Ama patronların bu öz güven şaşırtıcı değil. Zira sözde işçi örgütleri olan sendikalarımız patronlara bu cesareti veriyor. Şu Türk Metal'in yaptıklarına

baksanıza? Her sözleşmede aynı oyun! Ama haklarını vermek lazım. Sendikamız kendini aştı. Eylem diye yapılan haberleri okuyunca, görünce Zaytung aklımıza geliyor. Esasen bu satış sözleşmesini gürültüsüz patırtısız imzalayacak maharetleri vardı, geçmişte yaptıkları gibi... Nasıl ki bir süre önce kamu işçileri sözleşmesinin satışında Türk-İş başkanı "sessiz sedasız hallettik bu işi" derken açık kalan mikrofona

yakalanmışsa, bunlar da patronların bu defa daha sinsi ve acımasız oldukları zamana yakalandılar. O yüzden çatal kaşık oyununa yeni saçmalıklar eklediler.

Özetle MESS patronlarının komik tekliflerine sebep olan bu sarı sendikalar. Hayat pahalılığı ortadayken bile açıkladıkları taslak ile sermayenin yolunu açtılar. Gerisi de geldi. Artık sadece ücret kaybı ile değil, kazanılmış haklarımızı bile kaybetme riski ile karşı karşıyayız. Ne demişti çiftçi kardeşimiz;

"Turpunan şalgamınan ülke yönetilmez, ülke adaletle yönetilir."

Biz de diyoruz ki; donmayan, maskeynen, konuşmayan hak alınmaz. Hakkımız olanı metal fırtınanın izinden giderek ancak grevle, direnişle alırız.

Yaşasın işçilerin birliği, kahrolsun sermayenin MESS'i!

Sermayenin MESS'i varsa işçilerin birliği var!

Birleşen işçiler yenilMESS!

Emperyalizm yenilecek, direnen halklar kazanacak!

Bursa'dan bir metal işçisi yazdı...

Milyarlarca insan artık çığırından çıkmış bir dünya düzeninin nelere yol açtığını izliyor. Her şey gözlerimizin önünde, an be an, apaçık yaşanıyor. Artık kapitalist emperyalist sistemin o sözde burjuva hukukunun bile esamesi okunmuyor. Ne mazlum halklara uygulanan barbarlık ne de bir başka ülkeye yönelik pervasızlık için kılıfa ihtiyaç duyuluyor. İsrail siyonizmi tarafından Gazze yakılıp yıkıyor, Filistin'de soykırım yaşanıyor. Emperyalist ABD tarafından Venezuela devlet

başkanı kontra yöntemlerle kaçırılabilir, "petrolünü artık biz kullanacağız, devlet yöneticilerini biz atayacağız" denilebilir. Tüm bunlar olurken katil ABD'nin başı Trump "uluslararası hukuk artık geçersizdir" diyor. İran halkının haklı öfkesi İsrail-ABD kirli ittifakının mezesi yapılmak isteniyor.

Artık iş öyle çığırından çıktı ki başta "bizim kapitalist devletimiz" olmak üzere tüm diğer kapitalist devletler bu yaşananlara dur demek yerine kendi

kuralsızlıklarının, çıkarlarının ve emperyal yayılmacılığının önü açıldığı için seviniyor. Mesela bakın Suriye'ye... Kürt düşmanlığı öyle birleştirici bir rol oynuyor ki güya şeriata karşı olan sözde laik kanat, dinci gericilerle Suriye'deki IŞİD artığı orta çağ canilerinin düzenini birlikte savunuyor. Bu gericiler, insan ve kadın düşmanı orta çağ rejimine karşı olanlara, Suriye'de devletin üniter yapısına karşı çıkıyorsunuz diye terörist diyorlar.

Kapitalist emperyalist sistemin yerküremizi getirdiği son durum böylesine vahim... Ancak her ne kadar şimdilik devrin sefasını onlar sürse de cefasını mazlum halklara ödetseler de bu devran böyle gitmeyecek. Kaderleri ortak olan dünyanın yoksul halkları kendi ortak gelecekleri ve kurtuluşları için emperyalizme karşı hep beraber savaştan

asla geri durmayacaktır. Sovyetler Birliği'nin olmamasıyla tek kutuplu dünyada istedikleri gibi kan kusturacaklarını sananlar, Che Guevara'nın, Fidel'in devrettiği bayrağın halkların elinde nasıl da dalgalanmaya devam ettiğini görecekler.

Emperyalistler ve onların işbirlikçileri, bu kapitalist düzenin kravatlı ya da sarıklı, cübbeli kan emicileri; dünyanın mazlum halklarına yaşattıkları vahşetten kazanacakları ganimetlerle avuna dursunlar. Kapitalist emperyalist sisteme karşı olan sınıf bilinçli biz işçiler biliyoruz ki; rüzgâr eken fırtına biçer!

Dünyanın bütün işçileri birleşince onlardan geriye sadece yarattıkları vahşete duyulan öfke kalacak. Çünkü bizler bu kapitalist barbarlığı değil, ulusların kardeşçe, insanın insan gibi yaşayacağı sosyalizmi seçtik.

MESS düzenini yıkalım!

Esenyurt'tan Türk Metal üyesi bir işçi yazdı...

MESS Grup TİS sürecinde, MESS patronları işçi sınıfının örgütsüzlüğünden yararlanarak kazanılmış hakları da gasp etmek istiyor. Ayrıca artık enflasyon, sosyal yardımlar gibi ücretler konusunda teklif vermeye dahi tenezzül etmiyor.

Ayrıca bu sürecin önemli bir parçası olarak Türk Metal Sendikası'nı da gösterebiliriz. Zira işçilerin karşısına patronun bir sopası olarak çıkabiliyorlar. Yüz altmış bin metal işçisini ilgilendiren bir sözleşme sürecinde attıkları adım, patronların korkuları değil işçilerin dilinde bir mizah malzemesi olarak kalıyor.

Elbette tüm bu süreç bir tesadüf değil, artık bildiğimiz taktikler. İşçiler her süreç öncesi aynı tiyatroları izliyorlar. MESS, verebileceği en kötü teklifi yapıyor, Türk Metal göstermelik eylemlere başlıyor ve sonucunda insanca yaşamaya yetmeyecek bir ücret oranıyla bizlere sefalet ücretini "kazanım" olarak yutturmaya çalışıyorlar.

Biz metal işçilerine düşen sorumluluk bu süreçle birlikte daha da artacaktır. Zira sendika ağaları artık sadece şov peşindeler. Masada yaptıkları anlaşmayı gizli tutarlardı fakat şimdi alenen "MESS'le anlaştık, sözleşmeyi sona bıraktık" diyorlar. Nedeni çok açık aslında, bizlerin örgütsüz olması onların bu kadar rahat davranmasına yol açıyor. Sözleşme süreci oluyor, ortada taslak olmuyor. Patronlar

yapabilecekleri en düşük teklifi yapıyor, Türk Metal geçiştirip, maske altına saklanıyor. Grev oluyor, devlet yasaklıyor.

İşçi sınıfı bu ablukayı dağıtmak zorunda. Yoksa her sözleşme, her ücret masalarında aynı terane devam edip gidecek. Çalıştığımız fabrikalarda birlik olmak ve komitelerimizi kurmak zorundayız. Mücadelemizin ilk adımları bu olmalı.

Yeni Metal Fırtınalar yaratmak dileğiyle...

İnsanlar artık her şeyin zamlanmasına o kadar alıştırdılar ki çoğu insan için sıradan bir durum haline geldi. İnsanları hep kandırdılar, dolar artınca her şeyi zamlanıyor diye...

Dolar sabitlendiğinde dahi benzinden tutun da her şeye zamların yapıldığını herkes biliyor artık. Asgari ücrete zam yapılmadan dahi zaten çoğu şeylere zam yapıldı. Asgari ücret sonrası tekrar zam yapıldı, iğneden ipliğe kadar...

İşçi ve emekliye zam yaparken on defa tiyatro oynayıp insanlarla resmen dalga geçiyorlar, kendilerine gelince bir toplantıda eller kalkıyor iniyor. %40, %50 oranında zamları alıyorlar. Türk-İş'in hain asalak başkanı Ergün Atalay "masaya gelmeyeceğiz" dedi, iktidar ve yanlıları tir tir titrediler (!) Ergün abi masaya gelmedi diye... Bakan açıkça söyledi, işçinin masada olması çok önemli değil diye. Ergün Atalay zaten her zaman işveren tarafındaydı.

Bu asalak tayfalarından bize hiçbir zaman fayda gelmez. Bizi kurtaracak olan kendi kollarımızdır.

Fabrikalarda örgütlenelim, gizli komitelerimizi kuralım. Zamanı gelince çelik yumruğumuzu vuralım!

Yeni metal fırtınalar yaratmak dileğiyle... Hoşça kalın.

Bursa'dan bir SCM işçisi

Böyle çocuksu ve göstermelik eylemlerle hak mücadelesi verilmez!

Halkalı Borusan'dan bir işçi yazdı...

Merhaba arkadaşlar,

Ben uzun yıllardır Borusan fabrikasında çalışan bir işçiyim. Yine bir toplu iş sözleşmesi süreci aylar önce gelip çattı. Ve her zamanki gibi Türk Metal çetesi, hak arama mücadelesi verdiğini sanarak saçma sapan eylem faaliyetlerini bizlere dayatıyor. Donma eylemleri, sahte mutluluk maskeleriyle yapılan göstermelik "eylemler"le bizleri oyaladıklarını düşünüyorlar.

Bizleri resmen aptal yerine koyuyorlar. Oysa biz işçiyiz, çocuk değiliz. Böyle çocuksu ve göstermelik eylemlerle hak mücadelesi verilmez. Eylem dediğin; fabrikada üretimi durdurmakla, çarkları yavaşlatmakla olur.

MESS patronları, bizleri iki kuruş zamma mahkûm ederek sürdürebileceklerini sanıyorlarsa çok yanılıyorlar. Unutmasınlar ki Metal Fırtına süreçlerini yaratan biz işçileriz. Gerektiğinde hakkımız için yeri göğü inletmesini de biliriz. Hiç kimse işçi ve emekçileri basite almasın.

Ey Türk Metal Sendikası!

Biz emekçileri bu saçma sapan eylemlerinize alet edemezsiniz. Düzgün, gerçek

ve mücadeleci eylem biçimleri örgütleyin. Unutmayın; siz bizim aidatlarımızla varsınız.

İşçi ve emekçi arkadaşlar, gün bugündür!

Bizleri iki kuruş mahkûm etmeye çalışan MESS patronlarına karşı örgütlenelim, çarkları durduralım. Sendikanın göstermediği cesareti biz emekçiler gösterelim. Unutmayalım ki; o çarklar bizim emeğimizle, alın terimizle dönüyor.

Emeğimizi ve hakkımızı almak için direnelim, mücadele edelim.

Yaşasın işçilerin örgütlü mücadelesi!

Zafer direnen emekçilerindir!

Biz kazanacağız!

Zafere kadar, daima!

"Hasta la victoria, siempre"...
Yani, "zafere kadar, daima"...
Böyle demişti Che Guevara...
Silah arkadaşı, Küba
Devrimi'nin önderi Fidel'e
yazdığı veda mektubunu
bitirirken...

1956 yılında yanlarında 80
devrimci ile birlikte yapmışlardı
Granma Çıkarması'nı. Daha
Küba'ya attıkları ilk adımda
Batista ordularının saldırısına
uğramış, kendileri ile birlikte
20 kişi hayatta kalmayı
başarmışlardı. Sierra Maestra
Dağları'na çekilmiş, küçük
gerilla gruplarıyla yaptıkları
eylemlerle Küba halkının
umudu olmuşlardı. Batista

kaçarak ülkeyi terk ettiğinde
tarih 31 Aralık 1958'di.
Gerilla birlikleriyle Havana'ya
girdiklerinde ise 1 Ocak 1959'du.
Yapılamaz olanı yapmış, ABD
emperyalizminin piyonlarını
dize getirmiş, Küba'yı
emperyalizmin pençelerinden
söküp almışlardı...

Ama dünyanın diğer ülkeleri
Che'nin "mütevazî" katkılarını
bekliyordu. Fidel'in Küba'nın
başındaki sorumluluğu nedeniyle
yapamadığını o yapabilirdi.
Böyle demişti aynı mektubunda.
Ve bakanlık koltuğunu,
komutanlık rütbesini bırakıp
dağlarında ölümsüzleşeceği
Bolivya'ya gitmişti...

Devrimdeki rolü ve devrimin
ardından yaptıklarıyla özel bir
yeri vardı Küba halkında. O'nun
gidişini açıklamak hiç de kolay
olmayacaktı...

Fidel, Che Guevara'nın
kendisine yazdığı mektubu
radyoda okudu Küba halkına.
Şaşkınlık, hüznün ve gururu aynı
anda yaşıyordu bütün Küba...

O mektubun son satırından
esinlenen Kübalı sanatçı Carlos
Puebla "Hasta Siempre"nin
sözlerini yazdı. Şilili devrimci
ozan Victor Jara ise yazılan bu
sözleri besteledi. 200'ün üzerinde
sanatçı tarafından seslendirilen,
dünyanın belki de en çok bilinen

şarkıları arasında yer alan bu
şarkı bir ağıt değil, Comandante
Che'ye verilen bir sözdü...

*"İlerlemeye devam edeceğiz
senin yanında ilerlediğimiz gibi
ve Fidel'le birlikte diyeceğiz sana
Zafere kadar, Comandante"*

Böyle diyordu şarkı...

İlerlemeye devam edeceğiz...
Emperyalizme teslim olmadan,
kapitalist sömürü düzenine
boyun eğmeden... Dün Küba'da,
bugün Venezuela'da, yarın
başka bir coğrafyada... Senin
yanında ilerlediğimiz gibi...

Zafere kadar, daima!..